



INTERVIEW / MIRNA MEŠIĆ,
STUDENTICA GENERACIJE

VOLJELA BIH PREDAVATI

Interview: Rektor
ENVER HALILOVIĆ

Trend story: **STUDENTI KOJI SE
VRAĆAJU U STUDENTSKE KLUPE**

Ko su dobitnici
ZLATNE PLAKETE UNIVERZITETA?

Univerzitet u Tuzli

35

Godina

TEMA BROJA / PITALI SMO STUDENTE



Šta bi Vam olakšalo studiranje?

STUDENTSKE NOVINE



Univerzitet u Tuzli

www.untz.ba



Studentske novine

Izdavač:

Unija studenata Univerziteta u Tuzli

Glavna i odgovorna urednica:

Amela Delić

Novinari:

Adnan Čebić, Danijela Jokić, Senad Mahmutbegović,

Indira Hurić, Azra Muderizović, Selma Alić,

Melisa Tokalić, Sanja Kurtuma

DTP:

Jasmin Jatić

Adresa:

Dr. Tihomila Markovića br. 1 (Poste restante), Tuzla

Štampa:

OFFSET štamparija Tuzla

Fotografije, rukopisi, diskovi se ne vraćaju

5 Godina

AMELA DELIĆ

NOVI POČETAK stare ideje

Dragi čitaoci, veliki pozdrav i dobro došli!

Nakon duže pauze bez novina za studente u Tuzli, nakupilo se mnoštvo pitanja, ideja, studentskih radova, dobrih i loših vijesti, priča kojih ste se, vjerujemo uželjeli čitati i pisati.

Ove godine, povodom obilježavanja još jedne godišnjice Univerziteta odlučili smo da svoj trag u historiji naše profesije ostave i novine koje su pred vama. Zahvaljujući vama, dragim studentima, profesorima i Uniji studenata mi evo imamo novu priliku da čitamo radove studenata žurnalistike koji su pokazali veliko znanje, interes i upornost da bi mi sada uživali u plodovima njihovog rada.

Ne morate biti suviše kritični prema nama, ali sve vaše sugestije, prijedlozi, pohvale i kritike dobro će nam doći. Vrijeme će učiniti da ove novine budu još bolje, a zasad treba pohvaliti rad na ovoj odličnoj ideji, jer je on u svakom slučaju bolji od samog postojanja te ideje.

Kazali su da su vijesti prvi grubi nacrt historije, a možda i njen falsifikat. Mi smo se ovdje potrudili da ono što smo napisali bude dio historije koji će svi čitati sa zadovoljstvom. U svakom slučaju naš Univerzitet već 35 godina obrazuje, odgaja, uči, motiviše i proizvodi ljude koji će svojim znanjem graditi ljepšu budućnost i pokazati da je znanje zaista moć, i to moć koja će ubuduće biti u vašim rukama.

„Univerzitet u Tuzli ima duboku društvenu ukorijenjenost u svojoj sredini. Sve što je društvena sredina uložila u njega on joj je višestruko vratio“, kazao nam je rektor Univerziteta u Tuzli, prof. dr. Enver Halilović koji je ulogu Univerziteta najbolje objasnio kada je kazao da je Univerzitet u Tuzli najznačajniji društveni faktor emancipacije ovog regiona.

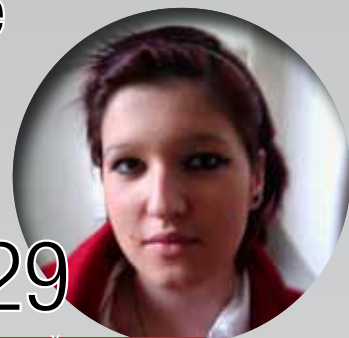
Uživajte. Do sljedećeg broja srdačno vas pozdravljamo.



ankete

str.

19-29



ŠTA BI VAM OLAKŠALO
STUDIRANJE?

trend
stories

str.

23



TREND SKLAPANJA
BRAKOVA TOKOM STUDIJA

interviews

str.

13-15



PROF. DR. ENVER HALILOVIĆ,
REKTOR UNIVERZITETA U TUZLI

profili

str.

24



EMIR ĐULOVIĆ
OD PRVE PJESME DO DANAS

Voljela bih predavati



**JA SAM NA
STUDIJ DOŠLA
SA PAKLOM
BOJICA I
VJERUJEM DA
JE TO NAJBOLJI
NAČIN DA SE
NEŠTO NAUČI.
PODVUČITE
NEŠTO ŠARENO,
NAPRAVITE
NEKI GEG. TO
JE NAJBOLJI
NAČIN DA
ZNAJNE TRAJNO
OSTANE U VAŠIM
GLAVAMA**

puno vremena koliko ljudi misle, ali definitivno treba uložiti i truda i vremena.

Koliko Vam je, tokom studija, pomoglo prethodno obrazovanje?

Ja sam bila učenica gimnazije „Meša Selimović“ i tu su nas naučili kako da učimo. Mislim da je najvažnije to što svaki gimnazijalac ponese iz te škole – kako se skoncentrisati, kako pristupiti učenju. Knjiga se može čitati satima, a da se iz nje, zapravo, ništa ne zapamti. Tako da ja mislim da je moje prethodno obrazovanje dosta pomoglo.

troškove studiranja – i to je dio računice. Osim toga, bila sam dosta bolesna te godine, tako da nisam željela ići u Sarajevo, u onu hladnu klimu. A ekonomija, kada smo pogledali koji fakulteti imaju tu i koje su moje sposobnosti i sklonosti, jednostavno je došla kao logični izbor.

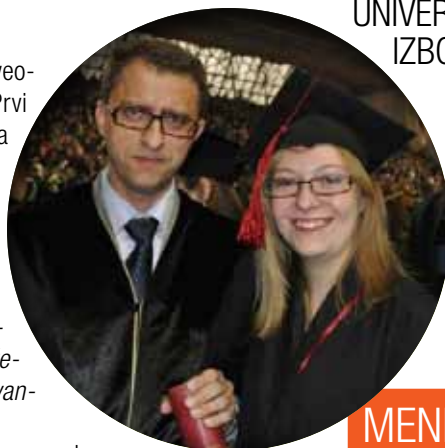
Koliko ste zadovoljni uslovima studiranja?

Vrlo je žalosna činjenica da ekonomija nema svoj vlastiti prostor za rad. To je često predstavljalo problem kada je trebalo organizovati polaganje ispita, gdje smjestiti tolike ekonomiste. Ljudi ne shvataju koliko, zapravo, trenutno ima ekonomista na tom fakultetu. Kada ih stavite sve zajedno, njima treba plesna dvorana, to jedna učionica ne može da primi odjednom. Tako da je to što smo prostorno bili ograničeni bio nedostatak. Inače, što se ostaloga tiče, mislim da je sve bilo u redu. Jako sam zadovoljna bibliotekom koju

TUZLANSKI UNIVERZITET PRVI IZBOR

Studirali ste ekonomiju. Zašto ste se odlučili za studij ekonomije i zašto baš na tuzlanskom univerzitetu?

Tuzlanski



**Razgovarali:
Danijela Jokić
i Senad Mahmutbegović**

Mlada ekonomistica Mirna Mešić (23) nedavno je diplomirala na Ekonomskom fakultetu ostvarivši tokom studija prosječnu ocjenu 9,92 što je, za ovu godinu, najbolji prosjek na Univerzitetu u Tuzli. Mirna je za svoj uspjeh najzahvalnija roditeljima, voli putovanja i planinarenje, a želja joj je da radi kao predavač na fakultetu koji je i sama završila.

G-đice Mešić kakav je osjećaj biti najbolji student na Univerzitetu u Tuzli?

Da kažem iskreno, počastvovana sam. Jako je lijep osjećaj izaći pred svoju generaciju i dobiti to

priznanje. Osim toga, veoma sam iznenađena. Prvi put sam danas čula da ću dobiti to priznanje.

NIŠTA NIJE NEMOGUĆE

Ostvarili ste prosjek 9,92. Čemu možete zahvaliti za svoj izvanredan uspjeh?

Klasika je zahvaliti roditeljima, ali znam da sam ja najviše zahvalna zbog njihovog uticaja. Oni su me naučili da ništa nije nemoguće, što danas i nije baš tako često. Sve češće slušate kako roditelji govore da je nešto preteško za njihovu djecu, da je nešto zahtjevno, a mene su roditelji naučili da su od najmanjih nogu ljudi zapravo nevjerovatan potencijal i

da samo treba vjerovati u njih i pokazće rezultat.

Gledajući Vaš prosjek ocjena nameće se jedno logično pitanje – koliko ste vremena provodili učeći?

Naravno, kada su u toku parcijalni ispiti, provodi se mnogo vremena učeći, dok je inače to samo obilazak predavanja, slušanje vježbi. Nije potrebno toliko

**MENE SU RODITELJI NAUČILI
DA SU OD NAJMANJIH
NOGU LJUDI ZAPRAVO
NEVJEROVATAN POTENCIJAL
I DA SAMO TREBA VJEROVATI
U NJIH I POKAZAĆE REZULTAT.**

univerzitet mi je bio glavni izbor. Definitivno sam željela upisati fakultet u Tuzli. Da budem sa svojom porodicom, da smanjim

smo dobili. Tu moram da pohvalim svoj fakultet. Dobili smo donaciju Svjetske banke u izvanrednoj literaturi. Jedino bi trebalo

Mirna Mešić, studentica generacije



LAKO SE ZNANJE MOŽE USVOJITI KROZ NEKU ŠALU SA KOLEGAMA, TREBA SE NAŠALITI. NE TREBA SE DRUŽITI SA DEPRESIVNIM LJUDIMA.

čitaonicu dodati, zato što nam drugi fakulteti ne dopuštaju da koristimo njihove čitaonice. Jednom studentu koji hoće da se posveti nečemu, izaći iz kuće, iz svih obaveza koje ga čekaju, facebook-a, televizora, imati čitaonicu nešto je neprocjenjivo. Po mom mišljenju, ako planirate duži period da radite, ako se osam sati negdje zatvorite, može se mnogo postići.

RAD SE ISPLATI

Studiranje iziskuje i značajna finansijska sredstva. Da li ste primali stipendije ili druge vrste novčane pomoći?

Dobijala sam stipendiju koja se dodjeljuje kao nagrada opštine Tuzla, studentima sa prosjekom većim od 9.0. Osim toga, primala sam studentski kredit, koji se otplaćuje u skladu sa svojim prosjekom. Ja, nadam se, neću morati vraćati taj kredit. Također sam dobila i podršku Bosch fondacije, koja me poslala u Evropu na

mjesec dana. To je jedna specifična stipendija, koja je bila način da si priuštim nešto što inače ne bih mogla – mjesec dana u Evropi sa džeparcem, vozim kartama, svime...

Kako provodite slobodno vrijeme i da li ste uopšte imali vremena za slobodne aktivnosti?

Pa, vremena uvijek ima. Moj momak i ja uvijek kažemo „kad ima vremena za facebook i televizor, ima vremena i za važnije stvari“. Volim da putujem, volim da planinarim. Volim da na jedan, dva dana napravim izlet, izađem iz kuće. Odem negdje gdje nikada nisam bila i osvježim se, na neki način, od svih problema i nervoza.

NASTAVAK OBRAZOVANJA

Gdje se vidite nakon završetka studija i namjeravate li nastaviti Vaše usavršavanje?

Već sam predala papire za magistarski. Upišujem magistarski studij, odsjek „bankarstvo i

osiguranje“. Voljela bih naći posao. Znam da je to sada veći izazov i onaj teži dio mog usmjeravanja u životu, ali pregledavaću oglase, tražiću...nešto će se već naći.

Da li Vi, kao jedna mlada i obrazovana djevojka, razmišljate o odlasku iz zemlje?

Pa, iskreno, razmišljam, ali ne trajno. Našla sam jedan program koji nudi radno iskustvo u Njemačkoj na tri do šest mjeseci. Mislim da je to izvrsna prilika za mladu osobu koja je završila fakultet da se upozna drugi sistem u jednoj razvijenoj zemlji. Definitivno, treba izaći iz Bosne i Hercegovine i kupiti to iskustvo, ali onda se vratiti, naravno.

Kakva je, po Vašem mišljenju, perspektiva mladih ljudi u Bosni i Hercegovini?

Ne baš bajna. Kao prvo, kada se raspisuju konkursi za posao, niko vas ne pita jeste li talentovani, već traže pet godina radnog iskustva. Tako da je jako teško istaći se u našem društvu. Da neko baca prilike prema mladim ljudima, ja nemam taj osjećaj. Ali, treba se boriti. Treba ostati optimističan, usavršavati se i kad postanemo dovoljno dobri, valjda će nam neko dati priliku.

Za kraj, imate li poruku za sadašnje i buduće studente?

Da se opuste, da ne uzimaju stvari previše za

vjerujem da je to najbolji način da se nešto nauči. Podvucite nešto šareno, napravite neki geg. To je najbolji način da znanje trajno

UPISUJEM MAGISTARSKI STUDIJ, ODSJEK „BANKARSTVO I OSIGURANJE“. VOLJELA BIH NAĆI POSAO.

ozbiljno. Lako se znanje može usvojiti kroz neku šalu sa kolegama, treba se našaliti. Ne treba se družiti sa depresivnim ljudima. Ja sam na studij došla sa paklom bojica i

ostane u vašim glavama. A, druga stvar, nemojte nikada sebe potcijeniti. Ne postoji nijedan razlog da na sebe napišete etiketu „Ja to ne mogu“.

Svako može bilo šta postići. Kad neko kaže ljudima da nešto ne mogu, treba ga tužiti za klevetu, jer to nije istina. Mi smo nevjerovatno sposobna bića, svako od nas.

Ko god hoće da krene ovim putem treba vjerovati u to i stvar je već na pola puta riješena.



**ZAPOSLITI
SE, SKLOPITI
BRAČNU
ZAJEDNICU,
PA STUDIRATI**

*Piše:
Danijela Jokić*

TREND STORY

Studenti koji se vraćaju u studentske klupe



Senad Mahmutbegović, nakon višegodišnje pauze, odlučio je nastaviti tamo gdje je stao.

Senad je zauzeo svoje uobičajeno mjesto za sjedenje, u prvoj klupi. Redovno dolazi na predavanja i jedan je od najboljih studenata u svojoj generaciji, na Odsjeku za žurnalistiku. Tridesetpetogodišnji Senad Mahmutbegović, nakon višegodišnje pauze, odlučio je nastaviti tamo gdje je stao, kad se prije 15 godina zaposlio na lokalnom radiju u Banovićima i dobio sinčića sa suprugom Elvirom. Prije dvije godine obnovio je studentski status i predano se posvetio studiranju. Senad nije jedini koji je nakon višegodišnje pauze odlučio da nastavi studirati.

Sve je više studenata koji se odlučuju nastaviti sa studijem, kojeg su iz različitih razloga prekinuli. Nakon nekog vremena oni shvataju koliko im je obrazovanje važno i nužno, te se vraćaju na fakultet, da dovrše ono što su bili već jednom započeli. Uz čeličnu volju, nesebičnu podršku porodice i kolega i predan rad pohađaju predavanja i pripremaju ispite, uz brojne porodične i poslovne obaveze.

“Spletom povoljnih okolnosti i uz svesrdnu podršku porodice i kolega nastavio sam studij, sa željom da unaprijedim svoje znanje i dobijem diplomu za posao koji radim više od 15 godina”, kaže Senad.

“Fakultetske, poslovne i porodične obaveze je izuzetno teško uskladiti. Ni sam ne znam kako u tome

može dok ne mora”, kaže Daniela. “Tako i ja, znam da moram pronaći vremena, pa ga i nađem. Da je teško, teško je, ali uz podršku najbližih i moju volju, sve se stigne. Bebu mi pričuva mama, dok ja učim preko dana, a navečer kada ona zaspi, ponovo učim. Što se tiče kućnih poslova, sve obavim rano ujutro: usisavanje, brisanje prašine, ručak. U 13 h dolazi moja mama i ja tada počijem učiti. U svemu tome nađem vremena i za sebe. Nisu svaki dan ispiti.”

Tridesetšestogodišnji Ahmed Halilović, student četvrte godine žurnalistike, prošle godine odlučio je da

individualna,” kaže medicinski psiholog i psihoterapeut, Snežana Sarihodžić.

“Motiv može biti pad energije i monotonija, kada čovjek želi nešto novo da učini u životu. Prethodni neuspjeh, također, može biti podstrek za nove uspjehe. S druge strane, to mogu biti zrele osobe, koje su spremne za nove izazove i žele postići više”.

Kao što je motivacija za nastavak studija individualna, i uspjeh koji “stari” studenti ostvaruju na fakultetu razlikuje se od slučaja do slučaja. „Uspjeh studenata ko-

bivša šefica Odsjeka za žurnalistiku.

„Ako je to bio kratak period, onda to ne predstavlja problem u studiranju. No, ako je to bio duži period, onda studenti imaju problem sa uklapanjem u nove tokove. Nerijetko se promijene profesori, literatura za ispite, predmeti, bude izmijenjen plan i program. Također, izgubi se kontakt sa kolegama i sa profesorima.”

Biti student, a ujedno i roditelj, supružnik, uposlenik, nije lako ni jednostavno, no uz podršku bližnjih osoba i snažnu volju,

**KAO ŠTO JE MOTIVACIJA
ZA NASTAVAK STUDIJA
INDIVIDUALNA, I USPJEH KOJI
“STARI” STUDENTI OSTVARUJU
NA FAKULTETU RAZLIKUJE SE OD
SLUČAJA DO SLUČAJA.**

Snežana Sarihodžić

uspijevam. Porodica, kolege i prijatelji su mi velika podrška i bez njih sigurno ne bih uspio.”

Daniela Teodorović (36) osjećala je dužnost prema sebi i svojoj porodici, da završi studij koji je zapostavila zbog posla, braka i dvogodišnje djevojačice, jer “šta je čovjek na pola puta”.

“Lično sam mišljenje da čovjek ne zna šta

nastavi studij, koji je zbog posla i porodičnih obaveza prekinuo. “Nisam imao namjeru da pauziram”, kaže Ahmed.

“Zbog porodice i posla, te nedostatka vremena, morao sam zapostaviti fakultet. Čim sam ‘stao na noge’, vratio sam se da studiram.”

“Motivacija ljudi da nastave studiranje, nakon dugogodišnje pauze je



ji obnove studentski status zavisi od toga koliko je bio period pauze,” kaže profesorica Vedada Baraković,

ostvarivo je. Senad, Daniela i Ahmed živi su primjer da „nikada nije kasno da čovjek uči“.



INTERVIEW

Rektor Enver Halilović

Prof. dr. Enver Halilović do sada je obavljao niz značajnih dužnosti. Bio je ministar obrazovanja u prvoj poslijeratnoj Vladi Tuzlanskog kantona, te ambasador Bosne i Hercegovine u Moskvi. Od februara 2010. godine, odlukom Senata Univerziteta u Tuzli izabran je za rektora. On je ujedno i najkompetentnija osoba s kojom smo povodom 35. godišnjice postojanja Univerziteta u Tuzli razgovarali. Ovom prilikom pričao nam je o značaju postojanja Univerziteta, njegovoj ulozi, napretku ostvarenom zahvaljujući njegovom postojanju kao i o nekim drugim pitanjima koja zanimaju naše studente.

Univerzitet i društveni razvoj IDU ZAJEDNO

Razgovarali: Amela Delić i Adnan Čebić

Na Univerzitetu u Tuzli je do sada diplomiralo oko 25.000 studenata, šta mislite koliko je osnivanje Univerziteta uticalo na obrazovanje na području TK?

Osnivanje Univerziteta imalo je veoma veliki značaj i uticaj, ne samo na obrazovanje već i na kulturu, zdravlje, privredu, sport i sve druge oblasti društvenog života, i to ne samo na području TK već i mnogo šire. On je gradio društvene i druge vrijednosti na kojima se uspostavljao

cjelokupni društveni život ovog prostora. Njegov društveni i historijski značaj nije naučno istražen.

ZNAČAJ UNIVERZITETA

Šta mislite kakav bi život u Tuzli bio danas da ne postoji Univerzitet?

Kako bi život u Tuzli i na širem prostoru BiH izgledao bez Univerziteta možemo samo pretpostaviti. Univerzitet kao topos znanja je neupitan za sve

prosvjetiteljski opredijeljene ljude. Od Bekona do danas nesporna je postavka „znanje je moć“. Prosvjetiteljstvo kao osnov svijesti novovjekovnog čovjeka polazi od uvjerenja da je znanje uslov opstanka i postojanja čovjeka, kako u individualnom tako i u društvenom smislu. Stoga je osnovna društvena i politička tendencija novovjekovnog civiliziranog čovjeka i društva bila i ostala razvoj obrazovanja individue i zajednice. Društveni

i lični interes za obrazovanjem nije neka prazna volumnaristička težnja. On je izraz uvjerenja modernog čovjeka i njegovog društva da je znanje uslov njihovog opstanka i razvoja. Prosvjetiteljska osnova moderne potvrđuje se i praktično je na djelu svakodnevno. Ekonomski, društveno, civilizacijski, naučno razvijena društva su društva dobrog obrazovanja i obrnuto. Iz te opće svjetske karakteristike odnosa obrazovanja i društvene

razvijenosti može se pretpostaviti sadržaj odgovora na Vaše pitanje. Direktno kazano, sasvim je sigurno da je Univerzitet u Tuzli bio ključni faktor općeg društvenog stanja razvijenoj Tuzli i njenog regiona i da ga je učinio različitim od regiona koji nisu imali svoje Univerzitete. Ne može niko navesti primjer u svijetu da je neki društveno i ekonomski razvijeni prostor bez univerziteta. Univerzitet i društveni razvoj idu zajedno...





Sve što je društvena sredina uložila u Univerzitet, on joj je višestruko vratio.

Koje su po Vašem mišljenju očite pozitivne promjene od daleke 1976. godine koje su rezultat osnivanja jedne ovakve obrazovne ustanove?

Brojne su pozitivne promjene na ovom i širem prostoru koje su rezultat i posljedica dosadašnjeg rada Univerziteta u Tuzli. Sve ih nije moguće ovdje navesti, zbog ograničenog prostora za ovaj razgovor. Ali, navodim samo neke i to u formi pitanja Vama i čitaocima, a ne mojim direktnim odgovorom. Šta mislite kako bi izgledalo zdravstvo na našem prostoru, da li bi bio moguć ovakav UKC kakav jeste, ovakav sistem i kvalitet zdravstvenih usluga koje svi imamo bez našeg Medicinskog fakulteta, odnosno Univerziteta? Nepotrebno je ovdje obrazlagati društveni, radni, ekonomski značaj zdravlja bilo kojeg, pa

ni našeg prostora. Zdravlje, uz svoju individualnu ima i izraženu i nespornu društvenu vrijednost. Šta mislite da li bi bila moguća i održiva energetika, hemijska industrija, privreda cijelog našeg regiona bez Rudarskog, Tehnološkog i drugih fakulteta tehničke provincije Univerziteta u Tuzli? Možemo li uopće zamisliti postojanje školskog sistema, medija, kulture i njenih institucija, od Narodnog pozorišta, preko BKC, Galerije umjetnosti, Arhiva itd, sporta i sportskih klubova i drugih oblika društvenog života bez našeg Filozofskog, Prirodno-matematičkog fakulteta, Akademije umjetnosti, Fakulteta za sport itd. Univerzitet u Tuzli ima duboku društvenu ukorijenjenost u svojoj sredini. Sve što je društvena sredina uložila u njega on joj je višestruko vratio. Univerzitet u Tuzli

je najznačajniji društveni faktor emancipacije ovog regiona.

OBRAZOVNE REFORME

U ovom periodu obrazovnih reformi koje su jedna od najčešćih tema u Bosni i Hercegovini mislite li da Univerzitet u Tuzli uspijeva da prati sve reforme?

Univerzitet u Tuzli bez sumnje je univerzitet okrenut i posvećen reformi. Međutim, tempo i sadržaj njegove reforme trebao bi biti brži i dosljedniji. Ali, reforma nije jednostavna stvar. Ona nije samo stvar odabira i opredjeljenja. Nije dovoljno htjeti reformu pa da ona stvarno i bude. Ljudi nisu božanstva koja su u mogućnosti da nešto stvore na način da kažu budi i da to time dobije dovoljan razlog i da se dogodi. Reforma je ime

za unapređenje i poboljšanje kvaliteta rada Univerziteta. Unapređenje kvaliteta rada nije nigdje jednostavna stvar. Ona, pored htijenja podrazumijeva i zahtijeva znanje, upornost, istrajnost onih koji su u tom procesu. U njemu ne učestvuje samo jedan sloj, jedan nivo, već svi njegovi zaposlenici. Iako u tom pogledu ima smetnji, one nisu toliko jake ni uticajne da zaustavljaju proces. Ima različitih viđenja sadržaja i načina vođenja reforme. Različiti su interesi, različit kvalitet znanja o njima. Ali, reforma Univerziteta ne zavisi samo od ljudi zaposlenih na Univerzitetu. Ona podjednako zavisi i od društvenih faktora Univerziteta. No, ni kod njih nije samo stvar volje i htijenja, opredjeljenja za reformu. Uvjeren sam da bi svi akteri i nosioci društvenih subjekata reforme Univerziteta

željeli njegovu pravu, potpunu i blagovremenu reformu. Ali, i oni imaju brojna ograničenja različitih vrsta. U svakom slučaju, Univerzitet u Tuzli je u reformi, ne prati reformu, kako kažete, već je vrši u mjeri u kojoj je to mo-

UNIVERZITET U TUZLI, BEZ SUMNJE, JE UNIVERZITET OKRENUT I POSVEĆEN REFORMI.

guće u ovom momentu. Reforma nije jednokratan čin. To je proces. Ona se ne postiže samo administrativno, iako ne može biti bez takvih promjena. Reformu ne treba shvatiti kao neku mikro revoluciju, s jedne, odnosno automatsko ostvarenje

Rektor Enver Halilović za Studentske novine

našeg ideala, idealizirane, idealno konceptualizirane slike univerziteta, s druge strane.

Po Vašoj procjeni, koliko još vremena treba da Bolonja zaista zaživi na fakultetima u Tuzli?

Na Univerzitetu u Tuzli Bolonjski proces je na djelu. Ne trebamo čekati da, kako kažete, Bolonja zaista zaživi na fakultetima Univerziteta u Tuzli, jer ona

obavezale na provođenje. Negdje se u tom pogledu otišlo dalje. Ali, idealna praksa bilo koje filozofije nije moguća. Bolonjska deklaracija je svojevrsna filozofija savremenog obrazovanja. Ona uključuje poseban oblik društva, specifične materijalne, duhovne, pedagoške i druge pretpostavke. Nerazvijene države i sredine su osuđene na sporiju i sebi primje-

ćini i treba činiti. Po tome se razlikuje stari i novi sistem visokog obrazovanja konceptualno. Sve na univerzitetu prilagođava se njemu i njegovom interesu.

PRIVREDA I OBRAZOVANJE

U periodu između 1997. i 2007. godine došlo je do povećanja broja upisanih studenata na Univerzitet u Tuzli za 68%. Međutim, pojavio se i višak kadrova koje obrazuju pojedini fakulteti Univerziteta u Tuzli. Mislite li da se školski sistem i upisne kvote dovoljno brzo prilagođavaju promjenama na tržištu rada?

Odnos broja studenata i tržišta rada potpuno pregnantno pokazuju biroi za zapošljavanje. Glupo mi zvuči da kažem da školski sistem u svakom pogledu treba prilagođavati tržištu rada, jer je to nesporno. Tržište rada je jedan od društvenih razloga obrazovanja. Međutim, ono što i ovom

SAVREMENO OBRAZOVAN ČOVJEK NE ČEKA DA GA ZOVE NA POSAO NEKA FIRMA, VEĆ ON SAM KREIRA SVOJ POSAO.

se na njima već provodi. To niko ne može osporiti, ali je činjenica isto tako da još mnogo treba uraditi u njenom sveopćem razvoju i implementaciji. Njena potpunija i dosljednija primjena i realizacija podrazumijeva mnoštvo pretpostavki koje još nisu ostavrene ni obezbijeđene, ne samo kod nas, već nigdje u svi-

reniju realizaciju Bolonjske reforme univerziteta. Ponovo dolazimo na zakonitu proporciju društvenog razvoja i razvoja obrazovanja.

Jeste li zadovoljni dosadašnjim promjenama koje je uzrokovala implementacija rada po Bolonji?

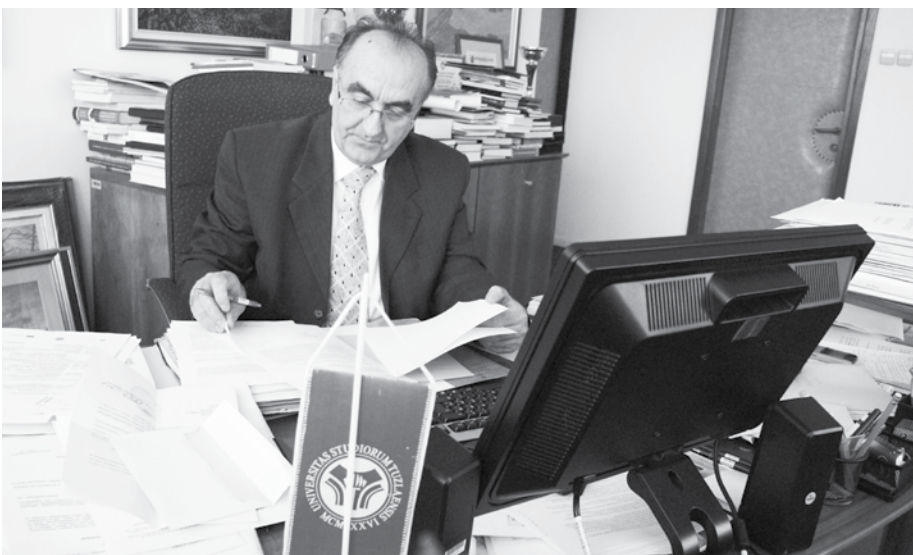
Moje zadovoljstvo nije bitno za samu stvar. Bitno je u kojoj mjeri su tim



UNIVERZITET U TUZLI JE U REFORMI, NE PRATI REFORMU, VEĆ JE VRŠI U MJERI U KOJJOJ JE TO MOGUĆE U OVOM MOMENTU.

privredno i društveno nedovoljno razvijenim društvima i državama. Direktnom primjenom tog principa na sistem obrazovanja svi univerziteti i sve srednje škole bi mogle biti zatvorene, i to trajno prestati s radom. Što bi, nesporno je bila katastrofa. Ta koncepcija zasniva se na postavci da je privreda jedini regulator

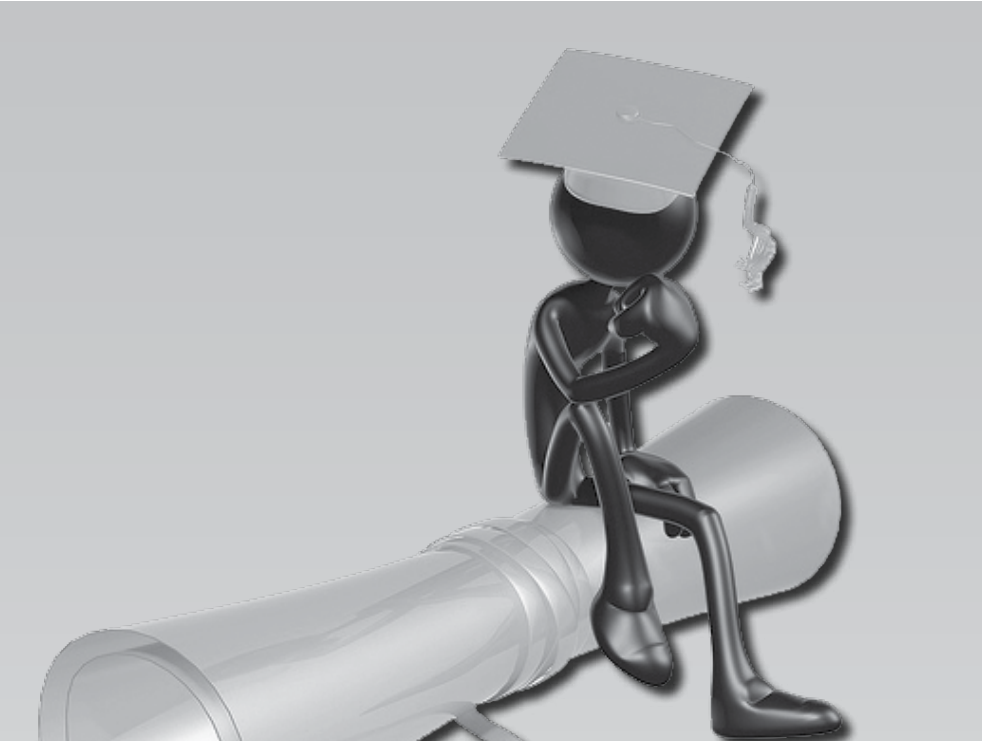
postojanja i oblika obrazovanja, što je društveno pogubno, posebno tamo gdje je slabo razvijena ili je nerazvijena privreda. Pogledajte kako stvari stoje u svijetu. Tamo gdje je razvijena privreda manja je nezaposlenost stručnog kadra. Dakle, nezaposlenost stručnog kadra nije zbog toga što ga ima previše, već zato što su male društvene potrebe za njim. Stoga taj odnos privrede i obrazovanja treba posmatrati obrnuto. Obrazovanje, obrazovani ljudi su faktor razvoja privrede. Njihovim zapošljavanjem razvija se privreda. Savremeno obrazovan čovjek ne čeka da ga zove na posao neka firma, već on sam kreira svoj posao.



jetu. Doduše, implementacija koncepcije Bolonjske deklaracije nije na istom stupnju u svim državama koje su se potpisom njihovih ministara obrazovanja

procesom i sadržajem zadovoljni, prije svega studenti. Student je taj zbog kojeg je nastala Bolonjska deklaracija. On je zaista u središtu sveg što univerzitet

prilikom želim naglasiti jeste da je veoma društveno opasno obrazovanje dovesti u direktnu i neposrednu trenutnu zavisnost od potreba rada. Posebno u



Ko su dobitnici zlatne

1. **MIRNA MEŠIĆ**, kći Omera, diplomirala je 13.10.2011. godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,92.
2. **SILVA BANOVIĆ**, kći Ante, diplomirala 13.07.2011. godine, na Edukacijsko rehabilitacijskom fakultetu, odsjek Logopedija i surdoaudiologija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,84.
3. **RAZIJA BEGOVIĆ**, kći Jasima, diplomirala 29.07.2011.godine, na Medicinskom fakultetu, odsjek Opšta medicina i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,83.
4. **MAJDA MUJANOVIĆ**, kći Midhata,

- diplomirala 31.10. 2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Menadžment poduzetništvo i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,81.
5. **MERJEM SUŠIĆ**, kći Huseina, diplomirala 27.10.2011. godine, na Filozofskom fakultetu, odsjek Pedagogija-Psihologija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,80.
6. **ANELA GOSTO**, kći Salke, diplomirala 13.09.2011. godine, na Edukacijsko rehabilitacijskom fakultetu, odsjek Logopedija i surdoaudiologija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,79.
7. **MAJA HADŽIHASANOVIĆ**, kći

- Mirzeta, diplomirala 27.10.2011. godine, na Pravnom fakultetu, i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,75.
8. **AMELA HASANIĆ**, kći Halida, diplomirala 13.10.2011. godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,71.
9. **SELVIN FEHRIĆ**, sin Hazima, diplomirao 19.10.2011. godine, na fakultetu Elektrotehnike, odsjek Tehnička informatika i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,70.
10. **ADELA ČOKIĆ**, kći Fehima, diplomirala 04.07.2011. godine, na Edukacijsko rehabilitacijskom fakultetu, odsjek Poremećaji u ponašanju i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,67.
11. **ROBERT ANDREJAŠ**, sin Janeza, diplomirao 30.09.2011. godine, na Akademiji dramskih umjetnosti, odsjek Produkcija i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,61.
12. **SELMA AHMETOVIĆ**, kći Mehmeda, diplomirala 13.10.2011. godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,58.
13. **ANELA MULAHMETOVIĆ**, kći Junuza, diplomirala 09.11.2011. godine, na Filozofskom fakultetu, odsjek Engleski jezik i književnost i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,57.
14. **DŽENITA HARAČIĆ**, kći Alija, diplomirala 08.11. 2011. godine, na Rudarsko-geološkom fakultetu, odsjek





plakete?

ZLATNA PLAKETA UNIVERZITETA U TUZLI DODJELJUJE SE STUDENTIMA KOJI SU U REDOVNOM ROKU ZAVRŠILI STUDIJ SA PROSJEČNOM OCJENOM 9,00 I VIŠE U TOKU STUDIJA I DIPLOMIRALI NAJKASNIJE DO 15. NOVEMBRA TEKUĆE GODINE, KAKO SLIJEDI:

Geološki i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,55.
15. ARMELA MEHMEDOVIĆ, kći Šabana, diplomirala 07.09.2011.godine, na Pravnom fakultetu, i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,52.
16. MIRZA BAŠIĆ, sin Abida, diplomirao 13.07.2011.godine, na Filozofskom fakultetu, odsjek Turski jezik i kniževnost i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,48.
17. SAMIR HODŽIĆ, sin Huse, diplomirao 20.10.2011.godine, na Prirodno matematičkom fakultetu, odsjek Matematika i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,47.
18. MAJA RADOJČIĆ, kći Radivoja, diplomirala 15.07.2011. godine, na Farmaceutskom fakultetu i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,46.
19. SEMSA BRKIĆ, kći Miralema, diplomirala 26.10.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,46.
20. JASMINA ALIČKOVIĆ, kći Ismeta, diplomirala 15.11.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,42.
21. AJLA AVDAGIĆ, kći Muamera, diplomirala 06.07.2011.godine, na Pravnom fakultetu, i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,41.
22. ALEN TOKMIĆ, sin Fikreta, diplomirao 11.11.2011.godine, na

fakultetu Elektrotehnike, odsjek Energetska elektrotehnika i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,40.
23. AMARELA HUSIĆIĆ, kći Zahida, diplomirala 12.07.2011. godine, na Filozofskom fakultetu, odsjek Razredna nastava i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,39.
24. SVJETLANA KOPRNICKI, kći Marjana, diplomirala 09.09.2011.godine, na Edukacijsko rehabilitacijskom fakultetu, odsjek Edukacija i rehabilitacija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,38.
25. AHMET BAJRIĆ, sin Saliha, diplomirao 08.11.2011.godine, na

fakultetu Elektrotehnike, odsjek Komunikacije i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,37.
26. DINA DERVIŠEVIĆ, kći Seada, diplomirala 08.11.2011. godine na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,35.
27. ANDRIJANA TUNJIĆ, kći Andrije, diplomirala 11.11.2011.godine, na Akademiji dramskih umjetnosti, odsjek Produkcija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,34.
28. AMRA SMAJLAGIĆ, kći Edina, diplomirala 04.10.2011.godine, na fakultetu Elektrotehnike, odsjek



Zlatna plaketa univerziteta

Energetska elektrotehnika i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,31.

29. JASMIN PIRIĆ, sin Safeta, diplomirao 03.11.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,29.

30. SUZANA MARKOVIĆ, kći Rade, diplomirala 05.09.2011.godine, na Edukacijsko rehabilitacijskom fakultetu, odsjek Edukacija i rehabilitacija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,18.

31. ENISA KOVAČ, kći Emina, diplomirala 21.09.2011.godine, na Prirodno matematičkom fakultetu, odsjek Matematika i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,17.

32. SELMA BAJRAMOVIĆ, kći Amira, diplomirala 27.10.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,17.

33. TAMARA BOŽIĆ, kći Mirka, diplomirala 14.11.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,17.

34. KEMIJA BOSANKIĆ, kći Hazima, diplomirala 22.09.2011.godine, na Prirodno matematičkom fakultetu, odsjek Hemija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,16.

35. AZRA ČIČKO, kći Derviša, diplomirala 05.09.2011.godine, na Medicinskom fakultetu, odsjek Opšta medicina i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,16.

36. FATIMA BUZAĐIJA, kći Vehaba, diplomirala 12.07.2011.godine, na Filozofskom fakultetu, odjeljenje u Travniku, odsjek Razredna nastava i u

toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,15.

37. AMRA TABUČIĆ, kći Asmira, diplomirala 27.10.2011.godine, na Pravnom fakultetu, i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,15.

38. MERIMA KADIĆ, kći Sabita, diplomirala 26.09.2011.godine, na Filozofskom fakultetu, odsjek Pedagogija-Psihologija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,11.

39. MELISA JUSUFOVIĆ, kći Sinana, diplomirala 13.10.2011.godine, na Filozofskom fakultetu, odjeljenje u Travniku, odsjek Razredna nastava i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,11.

40. MAJDA MEVIĆ, kći Redže, diplomirala 21.09.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,06.

41. JASMINA KATARDŽIĆ, kći Jasmina, diplomirala 29.07.2011.godine, na Medicinskom fakultetu, odsjek Opšta medicina i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,06.

42. EMINA ALIĆ, kći Mustafe, diplomirala 07.09.2011.godine, na Pravnom fakultetu, i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,05.

43. IVANA JOSIĆ, kći Milka, diplomirala 07.10.2011.godine, na Tehnološkom fakultetu, odsjek Prehrambena tehnologija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,04.

44. LEJLA VELAGIĆ-SOFTIĆ, kći Šefke, diplomirala 29.07.2011.godine, na Medicinskom fakultetu, odsjek Opšta medicina i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,04.

45. AMIRA KADRIĆ, kći Zakira, diplomirala 15.11.2011.godine, na Tehnološkom fakultetu, odsjek Hemijsko tehnološki i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,04.

46. SABRINA LELIĆ, kći Zaima, diplomirala 06.10.2011.godine, na Prirodno matematičkom fakultetu, odsjek Matematika i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,02.

47. EDINA KOVČIĆ, kći Sadika, diplomirala 27.10.2011.godine, na Ekonomskom fakultetu, odsjek Računovodstvo i finansije i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,02.

48. ERMIN JAJČEVIĆ, sin Osmana, diplomirao 06.09.2011.godine, na Pravnom fakultetu, i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,02.

49. MILAN BLAGOJEVIĆ, sin Miloša, diplomirao 05.09.2011.godine, na Medicinskom fakultetu, odsjek Opšta medicina i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,02.

50. MIRELA MURTIĆ, kći Hilmije, diplomirala 08.09.2011.godine, na Edukacijsko rehabilitacijskom fakultetu, odsjek Logopedija i surdoaudiologija i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,00.

51. HASAN SALIHBAŠIĆ, sin Samida, diplomirao 13.10.2011.godine, na Rudarsko-geološkom fakultetu, odsjek Rudarski, i u toku studija ostvario prosječnu ocjenu 9,00.

52. ALMEDINA TOKIĆ, kći Nehrudina, diplomirala 10.10.2011.godine, na Filozofskom fakultetu, odsjek Engleski jezik i književnost i u toku studija ostvarila prosječnu ocjenu 9,00.



Prošlogodišnji dobitnici plaketa

PREDNOST ILI PREPREKA?

STUDENTE KOJI SU TOKOM ŠKOLOVANJA STUPILI ILI NAMJERAVAJU STUPITI U BRAČNU ZAJEDNICU TREBA PODRŽATI

Većina studenata poslije završenih predavanja obično ide s prijateljima na kafu, uči, ili obavlja druge slobodne aktivnosti. Danijela Jokić, studentica druge godine žurnalistike u Tuzli, ima druge prioritete: kupiti namirnice, spremiti ručak, srediti kuću, dočekati supruga...

Danijela nije usamljen slučaj. Sve je više studenata koji se odlučuju na sklapanje braka tokom studija. To što studiraju ne smatraju preprekom, a neki su spremni na kraće vrijeme zapostaviti školske obaveze da bi osnovali porodicu.

„Ni u jednom trenutku nisam imala dilemu, bila sam sigurna da je Indijac Shasank čovjek s kojim želim da provedem ostatak života, a kada me je 1. januara zaprosio, rekla sam 'da'“, kaže Danijela Jokić. Ona u tome ne vidi ništa loše, naprotiv smatra to i prednošću jer je u suprugu pronašla prijatelja koji joj, od samog početka, pruža podršku i ima puno razumijevanje za njene fakultetske obaveze.

I Adela Mustafagić iz Gradačca se udala tokom studija. Za razliku od Danijele ona je stigla do četvrte godine i kako kaže nema namjeru prekinuti studij iako je bilo onih koji su s nevjericom gledali na nastavak njenog obrazovanja.

„Nastavila sam izvršavati svoje obaveze kao i prije. Položila sam sve ispite iz četvrte godine i ostaje mi jedino da završim i odbranim diplomski rad. To



KAO ŠTO JE MOTIVACIJA ZA NASTAVAK STUDIJA INDIVIDUALNA, I USPJEH KOJI "STARI" STUDENTI OSTVARUJU NA FAKULTETU RAZLIKUJE SE OD SLUČAJA DO SLUČAJA.

će, ipak morati malo pričekati jer sam se porodila, priča nam Adela Mustafagić sretna zbog činjenice

da je postala majka. Profesoric na Filozofskom fakultetu u Tuzli, Vedada Baraković, kaže da

je imala mnogo studenata koji su uspješno završili studij iako su bili u bračnoj zajednici, ali i onih kojima je to bila prepreka.

„Sve je individualno i ovisi o odgovornosti i psihosocijalnoj stabilnosti studenata, a ako je uz to brak utemeljen na zdravim osnovama i osnovama uzajamnog poštivanja sve se može uskladiti“, kaže Baraković.

Da brak ne predstavlja

prepreku za studiranje uvjereni smo se i u slučaju Tuzlanke Daniele Teodorović, buduće novinarkе, koja pohađa treću godinu studija, a uporedo se brine za dvogodišnju kćerkicu koja je „plod“ dugogodišnje ljubavi okrunjene brakom.

„Dugo smo bili zajedno i shvatili da je vrijeme da uplovimo u bračne vode, kaže Daniela i dodaje da je sve moguće uskladiti ako sebi postavite cilj i stremite tom cilju bez obzira na objektivne i subjektivne prepreke koje su naša svakodnevnica.

Psiholog Slobodan Pavlović iz Tuzle nam je rekao da su mladi danas jako opterećeni socijalnom nesigurnošću, nedostatkom materijalne podloge, a trend sve češćeg sklapanja brakova tokom studija smatra ohrabrujućim.

„To je rezultat jedne uzajamne, lijepe, prefinjene ljubavi i uzajamnog poštovanja gdje je motiv tako jak da se mnogo ne razmišlja o materijalnom ili nekom drugom položaju u društvu“, kaže Pavlović.

I zaista, studente koji su tokom školovanja stupili ili namjeravaju stupiti u bračnu zajednicu treba podržati, pa i ohrabriti, jer su se ljudi otuđili od porodice, izgubili smo porodicu kao temelj društva što uzrokuje mnoge druge anomalije.

Vjekovna tradicija je da se „registrujemo“ pred Bogom i narodom, a tradicija treba čuvati.



Unija studenata uvijek je spremna pomoći

Razgovarali:
Amela Delić
i Adnan Čebić



SVE PROBLEME TREBAJU RJEŠAVATI ASOCIJACIJE ODREĐENIH FAKULTETA. MEĐUTIM, PROBLEME KOJE ASOCIJACIJA NE MOŽE RIJEŠITI, PROSLIJEĐUJE UNIJI STUDENATA KOJA DALJE POKUŠAVA RIJEŠITI ODREĐENI PROBLEM.

Munir Mandra aktivni je član Unije studenata Univerziteta u Tuzli skoro četiri godine, a njen predsjednik od oktobra 2010. Veliko zanimanje za rad Unije bilo je ključni razlog ovog intervjua, kome se naš predstavnik, Munir Mandra rado odazvao. No, to nije i jedini razlog. Pošto su ove novine tu da obilježe i 35. rođendan Univerziteta smatrali smo da je neophodno obaviti razgovor s nekim ko se trudi da pomogne studentima, posreduje dogovore između studenata i profesora i širi pozitivnu sliku Univerziteta kadgod i gdje god je to moguće. O radu Unije studenata najbolje ćete saznati iz riječi čovjeka koji je vodi.

Gospodine Mandra, koliko dugo ste

Mnogo projekata i doagađaja smo organizovali i realizirali

predstavnik Unije studenata Univerziteta u Tuzli?

Predstavnik sam Unije studenata više od godinu dana, a aktivni član postao sam već u toku druge godine studija. Moj mandat uskoro ističe, otprilike za dva mjeseca. Funkciju sam preuzeo u oktobru 2010. godine.

NEREALNI ZAHTJEVI STUDENATA

Koja je svrha postojanja Unije studenata?

Unija studenata pokušava rješavati probleme studenata koji zatraže pomoć za njegovo rješavanje. Prvo se studenti obrate matičnoj asocijaciji, a ako ona ne može riješiti, onda se problem prosljeđuje Uniji koja zavisno od problema do

problema uglavnom u roku od 7 do 10 dana uspije riješiti problem. Primjer toga jeste dobijanje "socijalnih" rokova koji se traže iz godine u godinu. Tog roka u Pravilniku o radu Univerziteta nigdje nema, ali se Unija postara da se studentima ipak ispune njihovi zahtjevi. Nekada su i zahtjevi studenata nerealni, posebno kad se radi o "bezuslovnom" prelasku iz jedne godine studija u narednu.

Spomenuli ste nerealne zahtjeve studenata, je li bilo takvih zahtjeva od početka akademske 2011/2012. godine i na šta su se odnosili?

Ove godine takvih zahtjeva nije bilo. Ono što jesu studenti najviše tražili jeste taj "socijalni" rok a koji nije lahko dobiti. Jer da bi se ispunio taj

studentski zahtjev Senat Univerziteta mora donijeti odluku o tome, s tim da bude 18 glasova za to, a u tom tijelu samo je 5 studenata, što znači da smo morali imati i podršku 13 profesora i dekana kako bi bio dodijeljen rok. Ove godine, nakon 2 sata rasprave dodijeljen je socijalni rok. Ono što studenti svake godine očekuju je održavanje "socijale", međutim već iduće godine ne zna se da li će se uopće razmatrati o tome ni da li će biti "socijalni" rok. U Bolonjskom procesu taj rok ne postoji.

HUMANITARNE AKCIJE UNIJE

Čime se najviše posvete od svega urađenog otkako ste predsjednik Unije?

Munir Mandra, predsjednik Unije studenata Univerziteta u Tuzli

Uradili smo dosta toga. Mislim da bi mi dva dana trebala da nabrojim sve naše projekte. Konkretno, za vrijeme mog mandata naš univerzitet srušio je državni rekord u dobrovoljnom darivanju krvi. Odziv za takve akcije zaista je veliki. Tokom čitave godine organizujemo humanitarne akcije i pridružujemo se već postojećima, i uvijek smo spremni da pomognemo. I samo vidite, skoro svaki dan na Filozofskom fakultetu u Tuzli

su kutije za donaciju novčanih sredstava osobama kojima je to potrebno. Produžili smo status apsolvencije za još jednu godinu, odgodili plaćanje ispita. Još smo prisustvovali raznim kongresima studenata u Banja Luci, Zagrebu, Mostaru, gdje su studenti imali priliku da svojim kolegama prikažu svoje naučne radove. Pri Ljetnom univerzitetu ovdje u Tuzli smo organizovali Otvorena vrata Univerziteta i mnogo, zaista mnogo projekata i događaja smo organizovali i realizirali.

Šta je bio cilj organizovanja Otvorenih vrata Univerziteta?

Pa, prvenstveno razmjena iskustava, druženje studenata, gdje su prisustvovali studenti iz Srbije, Studentski zbor Univerziteta u Zagrebu i svi ostali studenti.

Kako ste i jeste li blagovremeno obavijestili sve studente o tom događaju?

Jesmo, putem plakata, na facebook-u, internetu...

(NE)ZANIMANJE ZA BOLONJSKI PROCES

Koliko su studenti upoznati sa Bolonjskim procesom, o tome šta su njihove obaveze i prava?

Naši studenti imali su prije mjesec dana promocije "Vodiča za brucoše", a koji se odnosio na

studiranje po Bolonjskom procesu. Presentacije su radili studenti Ekonomskog fakulteta a prezentovan je na svim fakultetima i odsjecima. Kroz prezentacije su studenti mogli vidjeti šta su njihove obaveze, a šta prava. Međutim, činjenica da je na prvu promociju došlo malo studenata jasno govori o tome koliko su zainteresovani za sa-



za-nje o tome. Isto tako danas postoji bezbroj mogućnosti o tome da studenti saznaju o Bolonjskom procesu, počev od fakulteta, štampe do weba, stranice univerziteta i fakulteta.

(NE)USPJEŠNA KOMUNIKACIJA

Zašto Vi kao jedna najvažnija studentska organizacija nemate svoju web stranicu?

Pa, web stranica je u fazi izrade, radi je jedan student iz Unije studenata Univerziteta u Tuzli, dakle volonterski, ali sporo ide dizajniranje jedne kvalitetne stranice. Mi smo imali svoju stranicu ali ona je hakovana, šta li, neko je provalio šifru i sad pravimo novu.

Uvažavajući odgovor da je stranica u izradi, zanima nas kako onda studenti da dodju do Vas ili do ostalih predstavnika?

Pa studenti nas obično zovu ako im nešto treba, inače su veoma neaktivni. Ali također ima mnogo studenata koji su aktivni i svakodnevno doprinose radu

Unije i nosioci su mnogih projekata, kako na Univerzitetu u Tuzli, tako i u regionu.

Mnogi studenti jesu pasivni, ali loša komunikacija povećava tu pasivizaciju, kako studenti da se informišu o vašim projektima, da ih komentarišu, podržavaju, osporavaju?

Pa to će moći učiniti putem web stanice, a mogu se i nama direktno obratiti što obično i rade ili svojim predstavnicima na matičnim fakultetima.

I facebook profil organizacije je prilično loš, čini se vrlo rijetko ažuriran, bez rasprava? U čemu je problem?

Vidite, ja nemam vremena da

ZA VRIJEME LJETNOG UNIVERZITETA U TUZLI BILI SMO DOMAĆINI STUDENTIMA IZ BEOGRADA, NOVOG SADA, ZAGREBA, LJUBLJANE, SARAJEVA...

odgovorim ni na sve mailove, zaista je teško. Imam malo slobodnog vremena, a i u toku tog vremena moram da obavljam svoje privatne obaveze, i ja sam student... Svi članovi imaju mnogo obaveza.

IZBOR PREDSTAVNIKA STUDENATA

Ima li svaki fakultet Asocijaciju studenata i kako se biraju njihovi predstavnici?

Asocijacije fakulteta Univerziteta u Tuzli na početku godine izaberu predstavnike, predstavnici čine skupštinu asocijacije i biraju predsjednika. Svi

fakulteti trenutno imaju matične asocijacije.

Obavijestite li studente o tome da treba doći do reizbora matičnog predstavnika, kako ih o tome obavijestite jer je komunikacija prilično loša, pravite li plakate, letke, brošure, nešto što bi pomoglo aktivnim studentima?

Mi stalno lijepimo plakate i obavještavamo tako. Studenti ni ne gledaju plakate. Zaista su vrlo pasivni i nezainteresovani. Uvijek se studenti mogu javiti Uniji studenata, a smatram da nije loša komunikacija sa ovom organizacijom. Najviše e-mailova dobijamo u mjesecu augustu i septembru, kada studenti imaju probleme, kada se traže studentski rokovi, a prije toga se niko ne javlja. Godinu dana e-mail miruje, niko ne šalje nikakve zahtjeve, mada je to pogrešno, jer Unija studenata ima predstavnike u Senatu Univerziteta, što znači da može dosta tih problema i tokom godine rješavati. Studenti se javljaju samo kad nastanu kojekakvi problemi.

Ko najviše pomaže studentima u rješavanju tih problema?

Sve probleme trebaju rješavati Asocijacije određenih fakulteta. Međutim, probleme koje Asocijacija ne može riješiti, prosljeđuje Uniji studenata koja dalje pokušava riješiti određeni problem. Primjer toga jesu studenti žurnalistike Filozofskog fakulteta koji su u septembru imali problem sa predmetom a koji predaje profesor sa Ekonomskog fakulteta, i tu Asocijacija studenata Filozofskog fakulteta nije mogla puno uraditi. Međutim, Unija studenta se pobrinula za rješavanje tog problema.

Koji je trenutno najzanimljiviji projekat koji se provodi putem Unije studenata?

Prije nekoliko dana dogovorili smo održavanje studentskih večeri u klubu VIVA u Hotelu Tuzla a koji će se održavati svake srijede. Jedan dio prihoda od prodaje ulaznica ići će za rekonstrukciju studentske menze, a dio sredstava će osim za menzu ići i u humanitarne svrhe.

U misiji promicanja naučnog pristupa rješavanju lokalnih i globalnih problema današnjice



Univerzitet u Tuzli danas čini 13 fakulteta sa 45 studijskih odsjeka, 65 studijskih programa, oko 16.741 studenata, 427 nastavnika i 510 saradnika angažiranih u nastavi te 278 uposlenika u

uključenosti u savremene naučnoistraživačke tokove i svjetske baze naučnih informacija Univerzitet u Tuzli obrazuje mlade ljude za kvalificirano i konkurentno uključivanje na evropsko tržište rada u 21. stoljeću

i naučnoistraživačkih institucija, tako da danas možemo govoriti i o 53 godine obrazovanja rudarskih inženjera, 52 godine obrazovanja inženjera tehnologije, 51 godini obrazovanja nastavnika, 39 godina obra-

osnivanje više škole koje su prerastale u fakultete, osnivani novi fakulteti i istraživački instituti te razvijane nove privredne grane.

Počelo je 1958. godine kada je na zahtjev bosanskohercegovačkih rudnika osnovana Viša rudarska tehnička škola. U prvu generaciju upisano je 158 studenata. Naredne godine studente upisuju i Tehnološki fakultet, kao prvi dislocirani fakultet Sarajevskog univerziteta. Prva doktorska disertacija odbranjena je na ovom fakultetu već 1962. godine. Viša rudarska škola prerasta u Rudarski fakultet 1960. godine. Iste godine započinje sa radom i Viša pedagoška škola, koja u prvoj generaciji upisuje 71 redovnog i 236 vanrednih studenata. Godine 1961. u Brčkom je otpočela sa radom Viša ekonomsko-komercijalna škola. Viša pedagoška škola je 1969. godine prerasla u Pedagošku akademiju a Viša ekonomsko-komercijalna škola u Ekonomski fakultet u Brčkom 1976. godine. Studij elektrotehnike organiziran je kao zasebna

organizaciona cjelina Sarajevskog univerziteta 1972. godine.

Osnivanje Medicinskog fakulteta 1976. godine bila je prekretnica u razvoju visokog obrazovanja na području sjeveroistočne Bosne. Bila je to tačka sa koje se ušlo u područje multidisciplinarnosti i vidljiv pomak od pretežno tehničke profilacije. Osnivanje ovog fakulteta značilo je i ispunjavanje veoma značajnog uvjeta koji bi omogućio da se u Tuzli oformi univerzitet.

Osnivanje univerziteta postalo je nužnost, ne samo da bi se nastavio razvoj visokog obrazovanja u regiji sjeveroistočne Bosne nego i da bi se osigurao daljnji kulturni i društveni preobražaj jednog od najmnogoljudnijih područja Bosne i Hercegovine, na kome je u to vrijeme živjelo oko milion i dvije stotine hiljada stanovnika.

Univerzitet u Tuzli osnovan je 1976. godine. Osnivanju je prethodilo konstituiranje Zajednice visokoškolskih i naučnoistraživačkih institucija u regionu sjeveroistočne Bosne 1972.



Na svim su fakultetima organizirani i postdiplomski studiji.

univerzitetskoj administraciji. Na ovom univerzitetu u prethodnih 35 godina diplomirala su 21.133 studenta. Zvanje magistra nauka dobilo je 1.327 osoba a odbranjeno je 498 doktorskih disertacija. Na temeljima

i promiče naučni pristup rješavanju lokalnih i globalnih problema koje nameću aktuelne društvene protivrječnosti.

Formiranju Univerziteta u Tuzli prethodilo je 18 godina razvoja visokoškolskih

zovanja stručnjaka u oblasti mašinstva i elektrotehnike.

Razvoj visokog obrazovanja na području sjeveroistočne Bosne diktiran je potrebama i dinamikom privrednog i društvenog razvoja regiona. U istom su ritmu



Na ovom univerzitetu u prethodnih 35 godina diplomirala su 21.133 studenta.

godine i Konzorcija za razvoj višeg i visokog obrazovanja i naučnoistraživačkog rada u Tuzli. Odlukom Skupštine opštine Tuzla od 15. aprila 1975. godine imenovan je Inicijativni odbor za osnivanje univerziteta sa 104 člana i predsjednikom akademikom Ismetom Mujezinovićem.

Sporazum o udruživanju u Univerzitet potpisan je 18. novembra 1976. godine u Sarajevu, a svečanost povodom početka rada održana je 18. decembra u Tuzli. Te je godine na fakultetima koji su se udružili u Tuzlanski univerzitet studiralo 2.725 redovnih i 1.454 vanredna studenta – ukupno 5.369 studenata. U nastavnom procesu učestvovalo je 70 doktora nauka, od kojih 41 stalno zaposlen na Univerzitetu, i 83 magistra nauka, od kojih je 60 bilo stalno zaposleno.

Nakon osnivanja Univerziteta nastupio je period intenzivnog institucionalnog razvoja, kadrovskog jačanja, osiguravanja materijalnih uvjeta kako za nastavni tako i za naučnoistraživački

rad te povezivanja istraživačkih instituta koji su djelovali u sastavu Univerziteta sa privredom, koja je tih godina bila u usponu. Ostvareni su fantastični rezultati koji su snažno utjecali na društveno-ekonomski preobražaj regije. Višestruko se povećao broj studenata u sjeveroistočnoj Bosni; sa 6.000 u 1971. godini na 14.000 u 1981. godini. Nažalost, i pored toga ovo područje je po broju studenata u odnosu na broj stanovnika bilo na posljednjem mjestu u Bosni i Hercegovini i u Jugoslaviji. Do 1991. godine na visokoškolskim institucijama koje su djelovale u sastavu Univerziteta u Tuzli višu školsku spremu steklo je 11.452 a visoku 6.790 osoba, magistriralo je 230 a doktoriralo 125. Broj doktora nauka angažiranih na Univerzitetu povećao se u odnosu na 1976. godinu za 85%. Uspostavljena je saradnja sa svim jugoslovenskim univerzitetima kao i sa velikim brojem univerziteta u svijetu. Fakulteti i istraživački instituti iz sastava Tuzlanskog univerziteta participirali su

u svim značajnijim istraživačkim projektima u okviru tadašnjih društvenih ciljeva finansiranih od strane države.

Rat je donio diskontinuitet u svim sferama života Bosne i Hercegovine

i organizaciji života u ratnim uvjetima, došli su do izražaja kako stručnjaci školovani na ovom univerzitetu tako i studenti i profesori. Organizacija nastave, istraživačkog rada i ispita na Univerzitetu u ratnom periodu bila je prilagođena uvjetima toga vremena, ali ipak uspješna, unatoč činjenici da je značajan broj studenata i profesora bio uključen u odbranu Bosne i Hercegovine. Istovremeno se dešavaju veoma značajni događaji za Univerzitet, kao što su osnivanje Defektološkog fakulteta i prerastanje Pedagoške akademije u Filozofski fakultet 1993. godine. Na stotine stručnjaka različitih profila koji su stekli diplome i znanja na tuzlanskim fakultetima organizirali su namjensku proizvodnju i u uvjetima totalne blokade održali ne samo materijalni nego i duhovni život u regiji. Organizacija termoelektronskog sistema bila je nezamisliva bez rudarskih, elektro i mašinskih

i Hercegovine u međunarodnu zajednicu, te prihvatanje potpuno novih i drugačijih standarda u svim oblastima. Za Univerzitet u Tuzli to je značilo višestruke reforme organizacije i menadžmenta i inoviranje obrazovnih i naučnoistraživačkih metoda i sadržaja. Uz oživljavanje nastavnog i naučnoistraživačkog rada pokrenut je i dinamičan proces sveobuhvatnog prestrukturiranja.

Proširena je lepeza naučnih oblasti koje se uzučavaju na Univerzitetu. Pokretanje studija engleskog i njemačkog jezika, studija žurnalistike, psihologije i pedagogije, sociologije i filozofije, osnivanje Akademije dramskih umjetnosti i Pravnog fakulteta uvodi Tuzlanski univerzitet u novu fazu razvoja u kojoj će kadrovi osposobljeni u ovim oblastima moći dati svoj značajan doprinos u uključivanju Bosne i Hercegovine u savremene globalne tokove. Dodatni odmak



Fokus na uključivanju u međunarodnu akademsku zajednicu

ne. Univerzitet u Tuzli se pokazao vitalnijim dijelom bosanskohercegovačkog društva. Na jednoj strani nastavljeni su svi ključni procesi na Univerzitetu, mada sniženim intenzitetom, na drugoj strani, u

inženjera koji su stekli diplome u Tuzli. Zdravstvenu zaštitu stanovništva i sanitetsko zbrinjavanje boraca "iznijeli" su diplomci Medicinskog fakulteta.

Završetak rata donio je uključivanje Bosne

od tehničkog profila univerziteta bilo je i osnivanje Farmaceutskog fakulteta, dok će pokretanje studija agronomije doprinijeti potpunijoj valorizaciji prirodnih resursa regije.

Načinjeni su pionirski



Univerzitet obrazuje mlade ljude za kvalificirano i konkurentno uključivanje na evropsko tržište rada u 21. stoljeću



koraci u primjeni koncepcije integriranog univerziteta i bolonjskih principa. U toku je prikupljanje uvjeta za međunarodnu akademsku certifikaciju. Fokus je na uključivanju u međunarodnu akademsku zajednicu, kako uspostavljanjem saradnje sa evropskim i svjetskim univerzitetima i uključivanjem u naučnoistraživačke programe i projekte, tako i usvajanjem međunarodnih

akademskih standarda. Održavanje Ljetnog univerziteta, koji već ima 16-godišnju tradiciju, jedan je od takvih projekata. Osavremenjavanje i usklađivanje nastavnih planova i programa sa evropskim realizirano je kroz više Tempus projekata, u koje su bili uključeni svi fakulteti ovog univerziteta. Studenti putem Centra za razvoj daljinskog učenja imaju priliku u Tuzli slušati

predavanja brojnih gostujućih profesora iz SAD-a, Austrije, Italije, Njemačke i drugih zemalja. Profesori iz Tuzle gostuju na mnogim evropskim i američkim univerzitetima, objavljuju u internacionalnim naučnim časopisima i učestvuju na prestižnim međunarodnim simpozijima.

Univerzitet podstiče uspješne studente i dodjeljuje priznanja

u obliku plaketa i stimuliše ih da po okončanju studija započnu akademsku karijeru. Za asistente snosi troškove postdiplomskog studija i sticanje magistratura i doktorata. Na svim su fakultetima organizirani i postdiplomski studiji.

Sve što je do sada postignuto približilo nas je modelu evropskog univerziteta koji je sposoban da se, zbog kvalitete, održi pri

svakoj transformaciji visokog obrazovanja u Bosni i Hercegovini.

Univerzitet u Tuzli danas je jedna od institucija bez koje bi bilo nemoguće zamisliti ne samo grad Tuzlu već i cijeli region, sa jasnom misijom da, na temeljima uključenosti u savremene naučnoistraživačke tokove i svjetske baze naučnih informacija, uporedo obrazuje mlade ljude za kvalificirano i konkurentno uključivanje na evropsko tržište rada u 21. stoljeću i promiče naučni pristup u rješavanju lokalnih i globalnih problema koje nameću aktuelne društvene protivriječnosti.

Univerzitet u Tuzli je složeni sistem, koji ima 13 fakulteta sa 45 studijskih odsjeka, 65 studijskih programa, 16.741 studenata, 304 nastavnika i 156 saradnika u radnom odnosu, 123 izabrana nastavnika i 354 izabrana saradnika (bez zasnivanja radnog odnosa) u različitim zvanjima angažiranih u nastavi te 278 uposlenika u univerzitetskoj administraciji. Na ovom univerzitetu u prethodnih 35 godina diplomirala su 21.133 studenta. Zvanje magistra nauka dobilo je 1.327 osoba, a odbranjeno je 498 doktorskih disertacija. Diplome ovog univerziteta dobile su priznanje u stvarnom životu. Na svim ključnim funkcijama u regiji i u Bosni i Hercegovini nalaze se izuzetno uspješni pojedinci koji su studirali i diplomirali na jednom od tuzlanskih fakulteta. Mnogobrojna su priznanja koja su dobili kako pojedinci tako i studijski odsjeci, fakulteti pa i Univerzitet, a koja potvrđuju uključenost u generalne tokove svjetske akademske zajednice. Sve to doprinijelo je da Univerzitet u Tuzli danas uživa



Univerzitet u Tuzli danas čini 13 fakulteta

ANKETA

Šta bi Vam olakšalo studiranje?



Adekvatniji, prilagođeniji program studiranja, te bolja opremljenost kabineta. Mislim da i ovi neformalni vidovi obrazovanja poput seminar-skih radova, referata i slično, oduzimaju puno vremena te samim tim otežavaju studiranje.

Aldin Joldić,
III godina, Ekonomski fakultet

opću podršku građana koja se ogleda kako kroz podršku planovima institucionalnog razvoja od strane nadležnih organa vlasti tako i kroz veliko interesiranje svršenih srednjoškolaraca za upis na neki od mnogobrojnih studijskih programa. To je kapital koji na Univerzitetu znaju cijeniti i na kojem zasnivaju svoje srednjoročne i dugoročne projekcije razvoja, pa i veoma hrabre planove kao što su izgradnja univerzitetskog kampusa na lokaciji bivše kasarne.

Planovi za budućnost utemeljeni su na jasnoj i objektivnoj spoznajni glavni tokova i trendova kojima je zahvaćena Bosna i Hercegovina i zahtjeva koji iz toga proizlaze a vezani su za ljudske resurse. U novim generacijama koje se upisuju na diplomanske i postdiplomske studije na ovom univerzitetu prepoznati su stručnjaci koji će, u sasvim novim okolnostima, upravljati ne samo tehnološkim i ekonomskim procesima već i društvenim promjenama u regiji, u prvoj

polovici 21. stoljeća. Radi toga je težište razvojnih planova fokusirano na konekciju u savremene tokove produkcije i manipulacije, kako fundamentalnih tako i sasvim operativnih naučnih informacija. To je garancija da će Univerzitet u Tuzli i u narednim decenijama, vjerodostojno i ustrajno posvećen stvaranju uvjeta za bolji život svih njenih građana, ostati jednim od ključnih sudionika daljnjeg društveno-ekonomskog napretka tuzlanske regije i Bosne i Hercegovine u cjelini.



Praksa u privrednim subjektima koja će nam omogućiti bolje usavršavanje i sticanje raznih vještina koje ne možemo postići samo učenjem iz ponuđene literature.

Jasmina Husarić,
III godina, Ekonomski fakultet



Olakšalo bi nam kada bi asistenti bili ažurniji u pogledu održavanja vježbi, jer mnogo puta džaba dođemo na zakazani termin, i asistent se ne pojavi, a mi izgubimo dragocijeno vrijeme. Osim toga, zakažu kolokvij, a prije smo toga imali samo dvoje vježbe koje nisu bile dovoljne da razumijemo gradivo.

Nuriya Husić,
II godina, Ekonomski fakultet



Univerzitet podstiče uspješne studente



ANKETA

Šta bi Vam olakšalo studiranje?



Admir Omerović,
III godina
Fakultet Elektrotehnike

omoguće nekoliko računara s pristupom internetu. Ipak, ukoliko moram odabrati, prioritet dajem nabavci računarske opreme jer nam je to zaista neophodno s obzirom na smjer koji sam odabrao i fakultet koji pohađam.



Dževida Ibrišimović;
III godina,
Rudarsko-Geološko-
Građevinski Fakultet

Na našem fakultetu olakšanje bi konkretno značilo nabavku nove računarske opreme jer je trenutna situacija nezadovoljavajuća. Često se dešava da po tri-četiri studenta rade za istim računarom koji su uz to i veoma spori. Uveliko bi nam pomoglo da nam obezbijede prostor, učionicu, gdje bi za vrijeme pauza mogli učiti i vježbati ali i da nam omogućite nekoliko računara s pristupom internetu. Ipak, ukoliko moram odabrati, prioritet dajem nabavci računarske opreme jer nam je to zaista neophodno s obzirom na smjer koji sam odabrao i fakultet koji pohađam.

Definitivno neki prostor, učionica gdje bi za vrijeme pauza mogli da vježbamo i nešto pročitamo, ali također, smatram da bi trebalo da nam obezbijede opremu jer se susrećemo s problemom da smo prinuđeni posuđivati stolice iz susjednih učionica i to svakodnevno.



Dražen Maksimović,
III godina
Filozofski fakultet,
odsjek za historiju

Da su sami profesori pošteniji, da gledaju ko uči, a ko ne. Tako da mame i tate ne bi završavali fakultete, što bi nama ostalim pomoglo prilikom studiranja. Također kada bi predavanja bila zanimljivija, posebno nama koji studiramo društvene nauke.

ATLETIČAR TUZLANSKE „SLOBODE“ ADNAN MALKIĆ

Piše: Selma Alić



SAMO RADIM ONO ŠTO VOLIM

2006. GODINE NA BALKANIJADI ODRŽANOJ U SRBIJI OSVOJIO JE ZLATNU MEDALJU, 2007. GODINE JE TAKOĐER OSVOJIO ZLATNU MEDALJU NA EVROPSKOM KUPU U ČEŠKOM GRADU BRNO, SREBRENU MEDALJU JE OSVOJIO 2008. GODINE NA KUPU EVROPE U TURSKOJ.

„Hajde samo još danas dođi. Znaš da ostali dječaci vole da se takmiče s tobom.“, riječi su koje je Adnan, kao osmogodišnji dječak, svakodnevno slušao. Njegov učitelj iz osnovne škole je prije svih drugih prepoznao Adnanov talenat za atletiku. Prva „takmičenja“ imao je iza osnovne škole u Živicinama. Zajedno sa ostalim drugovima iz razreda preskakao je jamu iskopan u zemlji. Iako je na „takmičenje“ išao samo zbog nagovora učitelja, Adnan je ipak pobjeđivao. „To je bila samo dječija igra, ali razmišljajući o tome tek sada shvatam zašto je moj učitelj insistirao da dođem i igram se sa ostalima. Vremenom je to postalo više od igre.“, priča nam Adnan dok se sprema da izađe na stazu i počne svoj drugi trening za danas. Prvi trening je odradio jutros oko 6 sati, sada je prošlo podne i on se sprema da izađe na stazu. Kaže da su treninzi jako bitni za uspjeh, pa se zbog toga trudi da ne propusti niti jedan.

OD FUDBALA DO ATLETIKE

Kao dječak je preskakao jamu iza škole, danas preskače preponu i po svemu sudeći to mu odlično ide. „U početku je to uglavnom bilo na nagovor drugih ljudi. Nisam planirao trenirati atletiku jer me više privlačio

fudbal.“, kaže Adnan. Sa nepunih sedam godina je počeo trenirati fudbal i kao dječak je želio ostati u tom sportu. Međutim, njegova porodica i nastavnici u školi nagovarali su ga da pokuša trenirati atletiku. „Navikao sam da radim samo ono što volim. Tada mi je fudbal odgovarao više nego atletika ali vremenom je došlo do promjene.“, rekao je Adnan. Kako je trenirao fudbal u FK „Sloboda“ imao je šansu da ga primijete i treneri atletike, pa je tako, i prije nego je počeo trenirati atletiku, imao priliku da se takmiči za AK „Sloboda“.

Već je prošao sat otkako je počeo sa treningom i Adnan uskoro završava. Sa njim je i njegov trener Muhamed Delić i Kada Delić-Selimović, direktorica AK „Sloboda“. „Dugo smo ga nagovarali da počne trenirati za AK „Sloboda“ jer je on volio fudbal. Povremeno smo ga zvali na takmičenja u trčanju i skoku u dalj, da bi sam vremenom zavolio taj sport.“, kaže Kada Delić-Selimović, i dodaje da je danas malo sportista kao što je Adnan; on vrijedno radi

i ne propušta treninge. Još kada je imao 14 godina Adnan je shvatio da se naporan rad i trud isplate. Pobjeđivši na općinskom takmičenju u disciplini skok u dalj, otišao je na kantonalno a potom i na državno takmičenje gdje je također osvojio prvo mjesto.

Osnovnu školu je završio kao učenik generacije, a potom je upisao srednju medicinsku školu u Tuzli. Tada zvanično počinje trenirati atletiku u AK „Sloboda“. U početku mu je bilo teško da uskladi obaveze u klubu i školske obaveze. Često su ga, kako kaže, iritirala pitanja „Šta je tebi bitnije, škola ili atletika?“, ali uvijek je uspijevao da nađe neki kompromis između toga.

ATLETIKA, ŠKOLA, PRIJATELJI

Nakon treninga sa mladim sportistom smo otišli na jedno od njegovih omiljenih mjesta u gradu. Atletičar „Slobode“ izlazi u „Slobodu“. Nakon treninga se

obično nađe sa prijateljima, za njih uvijek ima vremena. U srednjoj školi je morao slušati nastavnike koji su mu govorili da će zbog atletike slabije učiti, sada ne želi da čuje kako njegovi prijatelji govore da zbog atletike nema vremena za njih. „Uvijek nađem vremena za dobre stvari u životu. Ako mi je do nečeg stalo onda se potrudim da to uradim kako treba. Nije bitno da li je u pitanju nešto na fakultetu, u klubu ili pak odnos sa nekom osobom. Vjerujem da čovjek sam bira šta će mu biti prioritet a šta će zanemariti.“, kaže Adnan. On je svoje prioritete u životu posložio, i nastoji da istraje u svemu što počne raditi. Bavljanje sportom je utjecalo i na njegov izbor fakulteta. Nakon završene srednje škole upisao se na Fakultet za tjelesni odgoj i sport i sada je već završna

su na svaku medalju koju je Adnan osvojio. „On je zaista primjeren sin, nikada s njim nisam imala problema. Dešavalo se da zbog priprema za takmičenje po 3-4 mjeseca nije išao u školu, ali je uvijek uspijevao nadoknaditi propušteno gradivo, u tome su mu pomagali i prijatelji iz razreda. Često je naša kuća bila kao neki dječiji kamp; Ado je stalno dovodio prijatelje da prespavaju. Igrali bi se napolju a navečer su sjedili, igrali igrice na računaru ili „učili“. Pravili su galamu po kući ali nije mi bilo žao, znala sam da su moja djeca sretna.“, priča nam Adnanova majka gledajući u Adnana sa ponosom. Sve nagrade koje je osvajao njegovoj porodici su isto značajne, uz njega su i kada je dobro i kada je loše. Od prvog osvojenog općinskog takmičenja, preko postajanja prvaka dr-

TAKMIČENJA I MEDALJE

Adnanova trenutno najdraža osvojena medalja je ujedno i posljednja osvojena medalja. Prije dvadesetak dana završeno je Evropsko timsko prvenstvo u atletici koje je održavano u Rejkjaviku, i predstavnici naše države su kolektivno poboljšali poziciju naše države za jedno mjesto. Od petnaest zemalja naša država je petta. Adnan se u Rejkjaviku takmičio u disciplini trčanje na 110 m sa preponama i osvojio je treće mjesto. „Pauzirao sam tri mjeseca nakon operacije, potom sam se vratio na treninge. Uz samo 15 dana treninga uspio sam osvojiti bronzanu medalju i zbog toga mi je ta medalja najdraža.“, kaže Adnan.

Adnan je bio na mnogim takmičenjima, i takmičio se u različitim disciplinama. Nekada je to bilo dobro nekada loše, ali on je uvijek imao pozitivan stav i vjerovao da se trud isplati. Disciplina u kojoj se najčešće takmičio je trčanje s preponama na 110 m, i tu mu se trud često puta i isplatio. 2006. godine na Balkanijadi održanoj u Srbiji osvojio je zlatnu medalju, 2007. godine je također osvojio zlatnu medalju na Evropskom kupu u Češkom gradu Brno, srebrenu medalju je osvojio 2008. godine na Kupu Evrope u Turskoj. Mnoge druge medalje nalaze se u sobi Adnana Malkića. Na njih su ponosni njegovi bližnji ali i cijela država jer nas predstavlja u najboljem svjetlu.

Pored svih kvaliteta Adnan ima i pokoju manu, to nam je otkrio njegov mlađi brat. „Kada smo bili djeca često smo se svađali oko nekih sitnica kao što je podjela igraćaka. Brat je uvijek znao šta je njegovo, ako bih uzeo nešto morao sam mu to vratiti kada on kaže. Tako je odprilike i sada, on



SVE U ŽIVOTU MI SE DEŠAVALO NEKAKO SPONTANO, NISAM NIŠTA POSEBNO PLANIRAO. IAKO SU ME NAGOVARALI I RANIJE, ATLETIKU NISAM HTIO POČETI TRENIRATI DOK NISAM ZAVOLIO TAJ SPORT.

voli poštovati dogovor. To je ustvari i dobro, s njim uvijek znate na čemu ste. Da ne bude da je bez mane, još bih dodao i da je jako tvrdoglav. Ima svoje stavove i niko ga ne može ubjediti u suprotno.“, priča nam Nesib kroz smijeh.

Iako je mlad sportista, Adnan je imao nekoliko povreda koje su ga čak navodile da odustane od atletike. Jedna od povreda mu se desila nakon svjetskog prvenstva u Pekingu kada je povrijedio mišić i nije mogao trčati. Skoro pola godine je tražio doktora koji bi mu mogao pomoći, ali niti jedan doktor u Bosni i Hercegovini nije mogao da nađe rješenje njegovog problema. Na savjet prijateljice otišao je u Split i nakon 3 mjeseca rehabilitacije uspio je vratiti se u staru formu. Osim povreda, prepreku između njega i atletike pravili su i ljudi koji, kako kaže „rukovode ovim sportom iako nemaju veze s njim“. Adnan je ipak uspio prevazići sve što ga je

spriječavalo da napreduje u atletici. Sada vrijedno trenira i ima česte treninge jer se priprema za odlazak na olimpijadu u London.

„Ja samo radim ono što volim. Sve u životu mi se dešavalo nekako spontano, nisam ništa posebno planirao. Iako su me nagovarali i ranije, atletiku nisam htio početi trenirati dok nisam zavolio taj sport. Ako prema nečemu osjećamo samo puku obavezu, teško da ćemo to uraditi kako treba; zbog toga sve što radim radim isključivo zato što mi to odgovara i čini me sretnim.“, rekao je Adnan na kraju našeg razgovora dodajući da samo upornost i vjera u vlastite kvalitete dovede do uspjeha.

Osmjeh na licu njegove majke pokazao nam je da ovaj sportista zaista ispunjava očekivanja svoje sredine, a osmjeh na njegovom licu uvjerio nas je u istinost njegovih riječi. Zaista čovjek treba raditi samo ono što voli.



Adnan je bio na mnogim takmičenjima, i takmičio se u različitim disciplinama.

godina. Još nekoliko ispita do kraja školovanja, nije dobio diplomu a Adnan već radi. Pred kraj treće godine počeo je raditi kao demonstrator na Fakultetu za tjelesni odgoj i sport, a kada završi fakultet planira upisati postdiplomski studij u Tuzli.

PONOSNA PORODICA

Razgovoru sa Adnanom priključili su se njegov brat Nesib i majka Šahzija, pa smo priču nastavili u prijatnoj šetnji. Svaki njegov uspjeh ujedno je uspjeh njegove porodice, ponosni

žave, pa do najboljeg rezultata u Evropi i osvajanja trećeg mjesta na Kupu Evrope, Adnanova majka „istim suzama i osjehom“ dočekuje njegove pobjede. „Sve što je postigao za mene je vrijedno, nebitno da li je to školsko prvenstvo ili neko takmičenje u Evropi. Za mene je njegov najveći uspjeh to što je ostao dobar čovjek, to je bitno šta god on radio. Samo neka je dobar čovjek to mu na kraju jedino ostaje“, dodaje Adnanova majka. Za nju su sve njegove pobjede jesu jednake, ali on ipak ima one koje su mu malo draže od drugih.

BRAK BEZ PRAVNIH FORMALNOSTI

Piše: Melisa Tokalić

Sve su češće situacije u kojima mladi ljudi poslije punoljetstva žive odvojeno od roditelja. Najčešće su to studenti koji odlaze u druge gradove da studiraju. Tu upoznaju mnogo prijatelja, ali ponekad i momka ili djevojku s kojom se u većini slučajeva odlučuju na zajednički život. Tako se i iz dana u dan povećava i broj vanbračnih zajednica. Prema članu 3. Porodičnog zakona FBiH vanbračna zajednica je zajednica žene i muškarca koji nisu u braku ili vanbračnoj zajednici s drugom osobom i koja traje najmanje tri godine ili kraće ako je u njoj rođeno zajedničko dijete. Trenutno ne postoje tačni statistički podaci o broju vanbračnih zajednica u BiH, ali nesumnjivo je da su u porastu. Vanbračna sloboda dobila je veliki zamah.

Sve se manje mladi ljudi odlučuju na brak, koji je sve više u krizi. Oni ne smiju ili ne žele stupiti u bračnu zajednicu. Mnogo je razloga za donošenje takve odluke. Za neke parove bračne obaveze predstavljaju problem, a sve su češće situacije u kojima mladi sve kasnije stupaju u brak zbog čega također navode činjenicu da nisu ekonomski osigurani.

“Ajša i ja već pola godine živimo zajedno, ali zbog nezavidnog materijalnog položaja nismo vjenčani. Međutim, planiramo što je moguće prije ozvaničiti naš brak, naročito sada kada očekujemo bebu” - priča nam Admir (podaci poznati redakciji)

dodavši da mu se baš i ne sviđa status vanbračne zajednice.

Međutim, puno je više onih koji ne žele stupiti u brak dok dovoljno ne upoznaju neku osobu, stoga se odlučuju na zajednički život bez pravnih formalnosti. Nekada je bilo skoro nepojmljivo da dvoje ljudi živi u vanbračnoj zajednici. Međutim, danas ih se sve manje odlučuje na brak. Sve je više onih koji žive u vanbračnim zajednicama, od kojih su se mnogi na taj korak odlučili čak i bez saznanja njihovih roditelja.

Dvoje mladih tuzlanskih studenata također su nam ispričali svoju priču ali nisu željeli otkrivati svoj identitet. Oni su četiri godine u vezi od čega već tri i po godine žive zajedno. Njegova porodica zna da oni žive zajedno, ali njena ne zna. Djevojka nam je priznala kako jedva čeka da završe fakultet pa da kaže svojim i da se konačno vjenčaju.

“Mislim da moja majka već sumnja, ali majka kao majka, neće ništa

DA ILI NE?

reći, ali znam da su protiv toga i zato to još uvijek i krijem”, dodala je. Mladićeva majka nam je rekla kako ona nije zadovoljna time što njen sin živi nevjenčan, ali da su došla druga vremena, koja ona nastoji da razumije i da svom sinu što više udovolji.

Prije nekoliko dana iz vanbračne u bračnu zajednicu prešli su i Nadina Hodžić i Elvedin Čebić. Njih dvoje su dvije godine živjeli zajedno a nakon što je Nadina nedavno ostala u drugom stanju odlučili su da svoj zajednički život krunišu brakom. „Edo i ja smo nakon godinu dana veze odlučili živjeti zajedno. Ni moji ni njegovi roditelji nisu se tome protivili. Tada uopće nismo razmišljali o braku. Htjeli smo prvo da vidimo kako

izgleda naš zajednički život i da li je to stvarno nešto što oboje istinski želimo. Međutim, kada sam saznala da sam trudna shvatili smo da više zaista nema smisla da i dalje budemo nevjenčani.“ Nadini je, kako kaže najbitnije što je u svemu imala podršku roditelja. „Ma bitno je da se djeca vole i da se slažu a vjenčani list je čista formalnost, pa kad god došao“ – kazao je Nadinin otac.

I Elvira i Fikret (podaci poznati redakciji) nekoć su živjeli nevjenčani. Tek poslije pet godina zajedničkog života, otišli su kod matičara da bi i pravno ozvaničili svoj „brak“.

„Mi smo stupili u brak i svi su nas smatrali mužem i ženom, samo što to pravno nije bilo potvrđeno. Međutim, kad smo dobili dijete stvari su se znatno promijenile, pa smo otišli u matični ured da se vjenčamo. Dotad nam se jednostavno nije žurjelo“ – kaže Fikret. „Niko nije ni pomišljao da živimo u vanbračnoj zajednici, mada to skoro niko nije ni znao. Doduše, i mi sami smo ponekad zaboravljali tu činjenicu“ - kaže Elvira.

Prema riječima Almire Isić, profesorice psihologije, mladi sve više pokušavaju da žive životom slavni ličnosti ili pak mnogobrojnih koje svakodnevno gledaju u svojim

omiljenim sapunicama, te povrh svega i životni standard se mnogo promijenio a Zapad i Amerika su nam se poprilično uvukli u život. Ona je još dodala: “Utjecaj religije mora biti jači, ali i društvene odgojne mjere moraju biti prisutne, kako bi mladi shvatili vrijednost i ljepotu vanbračnog života. Također jedan od osnovnih problema vezanih za brak posljednjih godina je i ekonomski status žene. Žene su neovisne, zbog čega se sve manje odlučuju na bračnu zajednicu, a prihvataju slobodu u vanbračnoj zajednici.”

Mnogi stručnjaci smatraju da ulazak vanbračne zajednice u naše društvo može stvoriti ogromne probleme za natalitet i budućnost institucije braka, te da ukazivanje mladima na iskonske vrijednosti braka treba biti prioritet društvene zajednice.

Dakle, nesumnjivo je da je se svakim danom povećava broj vanbračnih zajednica, te nas više ne bi trebalo čuditi ukoliko se ljudi sve više počnu priklanjati ovoj pojavi. Brak bez papira postaje sve veći trend. Veliki dio mlade populacije već uveliko se priklonio ovom trendu i ne smatraju to kao nešto loše, štaviše iz svega izvlače samo ono što je dobro. Budućnost nam donosi sve više novotarija, a jedna takva je i vanbračna zajednica. Mi smo na neki način prinuđeni prihvatiti te novotarije bez obzira sviđalo nam se to ili ne sviđalo.



PORODICA KAO
OPTEREĆENJE

Piše:
Indira Hurić

Alisa Cerić je mlada i uspješna žena. Završila je fakultet i radi u osnovnoj školi kao nastavnica Bosanskog jezika. Udala se za svog dugogodišnjeg momka Mir-

poslu. Ne želim se još dugo zadržavati u osnovnoj školi, planiram nastaviti raditi ovaj posao u nekoj od srednjih škola u Tuzli. Naravno, za to mi treba još puno vremena i truda. Djecu želim imati ali u neko dogledno vrijeme, za dvije do tri godine,

godinama. Slabo ko danas razmišlja o biološkom satu.

Nedim i Emina Đulović su u braku četiri godine. Oboje su mišljenja da djecu treba imati onda kada uslovi za to budu ispunjeni. A oni tih uslova nemaju. Žive kao podstanari u jednoj

odgajamo u ovakvoj situaciji? Razmišljali smo o tome, oboje želimo bebe u kući ali će ta želja ostati neispunjena za sada. Još malo...“ , priča Nedim.

Situacija nije uvijek bila ovakva. Ranije su mladi bračni parovi djecu dobijali ubrzo nakon ulaska u brak.

“Sjećam se dana kada skoro da i nije bilo parova sa jednim djetetom u kući. Bilo je potpuno normalno da domaćinstvo ima po petero, šestero djece u kući. Nije se toliko brinulo o karijeri, parama, stanu... Ja sam odrastao u porodici sa tri brata i sestrom. Cijeni-

2009. natalitet nam je opao za 2,99 posto. Interesantno je da je u istom periodu zabilježeno manje sklopljenih brakova za 4,05 posto i povećanje broja razvoda za čak 20,44 posto.

Građani sve kasnije ulaze u brak zbog školovanja, rješavanja stambenih pitanja, nemogućnosti zaposlenja, a samim tim, kasnije se odlučuju i na potomstvo. Prirodni priraštaj u BiH posljednjih godina drastično opada zbog čega zemlji prijete „bijela kuga“, odnosno depopulacija stanovništva, tvrde stručnjaci u zavodima za statistiku u

SJEĆAM SE DANA KADA SKORO DA I NIJE BILO PAROVA SA JEDNIM DJETETOM U KUĆI. BILO JE POTPUNO NORMALNO DA DOMAĆINSTVO IMA PO PETERO, ŠESTERO DJECE U KUĆI. NIJE SE TOLIKO BRINULO O KARIJERI, PARAMA, STANU...

nesa prije diplomiranja. U braku su nešto manje od pet godina. Karijera joj je na prvom mjestu i kaže da ne planira u skorije vrijeme širiti porodicu jer ju posao trenutno zaokupira i previše. Njen muž se slaže sa njom. Iako stambeno i finansijski zbrinuti, oboje smatraju da im je rano za djecu. Alisa ima 28 a Mirnes 29 godina.

“Trenutno razmišljam isključivo o karijeri. Planiram upisati magistarski i vremenom napredovati na

ne sada. Srećom, Mirnes se slaže sa mnom. Imat ćemo, ako Bog da, najmanje troje“, kroz smijeh kaže Alisa.

Ovaj mladi bračni par nije jedini sa ovakvim i sličnim razmišljanjem. Sve veći broj mladih nakon ulaska u brak i ne pomišlja o skorijem širenju porodice. Većina njih smatra da prvo treba da riješe finansijske, poslovne ili stambene probleme pa tek onda da imaju djecu. Bračni parovi 21. vijeka mahom djecu dobijaju tek u ranim tridesetim

trošnoj tuzlanskoj zgradi. Nedim jedini radi tako da oboje preživljavaju od njegove plate, od danas do sutra. Emina je završila samo srednju školu i ubrzo nakon toga se udala. Uvijek joj je bio san imati djevojčicu ali budućnost im je trenutno potpuno neizvjesna pa nemaju hrabrosti za rađanje djece.

„Nemamo uslove za širenje porodice. Nas dvoje jedva da preživljavamo od moje plate a ni stana nemamo. Kako onda da dijete

le su se neke druge stvari, dok danas ljudi gledaju samo kako da što više zarade. Ne žele više od jednog, eventualno dvoje djece. Su-pruga i ja imamo četvero. Nije mi teško, živi se neka-ko. Makar će me imati ko posjećivati u starosti“, kaže pedesetogodišnji Hasan Hođžić.

Negativan trend da se rađa sve manje djece u BiH se brzo širi. U poređenju sa

oba entiteta.

Danas mladi ljudi po mnogo čemu naginju ka Zapadu koji diktira trendove u svijetu. Jedan od tih trendova je i „bijela kuga“ koju polako ali sigurno objeručke prihvatamo i u našoj državi.

Hoćemo li u budućnosti postati zemlja staraca? Hoće li smijeh djeteta biti rijetkost za čuti? Kako smo krenuli- hoće.



Građani sve kasnije ulaze u brak zbog školovanja, rješavanja stambenih pitanja, nemogućnosti zaposlenja

od prve pjesme pa do danas

Muzika je moj poziv

Piše: Indira Hurić

Iskren osmjeh i dječiji pogled su ono što ćete prvo primijetiti posmatrajući ovog momka. Do prije par godina bio je niko i ništa, tek još jedan srednjoškolac sa jednim jedinim snom - uspjeti. Nije ni pomišljao da se snovi mogu nekada i ostvariti, da će se vrata sreće otvoriti samo za njega.

bih mogao postati poznat, da ću gledati svoj lik na naslovnica novina ali sam zasigurno znao da je muzika moj poziv. Djed je bio muzičar, otac također. Po toj nekoj logici morao sam i ja. Neko mora održavati tradiciju. Bilo je muzika ili ekonomija a loše stojim sa matematikom", kroz smijeh kaže Emir.

"Dva druga i ja smo na dan audicije bili u gradu i vidimo plakat na kojem je pisalo da ima to neko takmičenje, da je audicija taj dan... Smijali smo se na račun toga da odemo, prijavimo se, otpjevamo neku od Halida Bešlića i dobro zabavimo, čisto da nam vrijeme prođe. Međutim, kada sam uzeo mikrofona i počeo pje-

postati moj zaštitni znak - Habibi. I dan danas je pjevam na svakom nastupu. Eto, prošao sam dalje... Ostalo je historija"

Mama Džemila se i dan danas rado prisjeća tih dana dok je trajalo takmičenje.

"Svake sedmice drugi grad, stalno smo putovali. Još smo i radili muž i ja tako da smo bili preiscrpljeni ali vrijedilo je. Sve za tog mezimca. Emir je često izostajao iz škole, išao je sa ostalim takmičarima na pripreme i snimanje emisija ali srećom imali su dosta razumijevanja za njega u školi. Jedva sam podnosila one minute kada bi neko trebao ispasti iz daljnog takmičenja. Mislila sam da će me srce izdati od te neke treme. Samo sam molila Boga da moj Emir ne ispadne. Ali sve to pada u vodu i zaboravlja se kada se sjetim onog trena u kojem je voditelj izgovorio ime pobjednika, njegovo ime. Nismo se mogli kontrolisati, ni muž ni ja. Pola sata smo plakali od sreće i to na bini, zajedno sa Emirom", ponosno kaže Đulovićeva mama.

Sam Emir kaže da je trenutak proglašenja pobjednika bio šok za njega te da je u tim posljednjim minutama show-a mislio da će drugi finalista, mlada pjevačica Amra Halebić, pobijediti.

"Kada smo Amra i ja ostali sami na kraju ja sam već počeo razmišljati šta da kažem svojim navijačima u dvorani, da ne budu tužni što sam izgubio te kako da im se zahvalim za sve. Jednostavno sam smatrao da sam premlad i suviše neiskusna u muzici da bih mogao pobijediti. Ali eto... Hvala Bogu što mi

je omogućio sve ovo, što je sreća bila na mojoj strani tu noć.

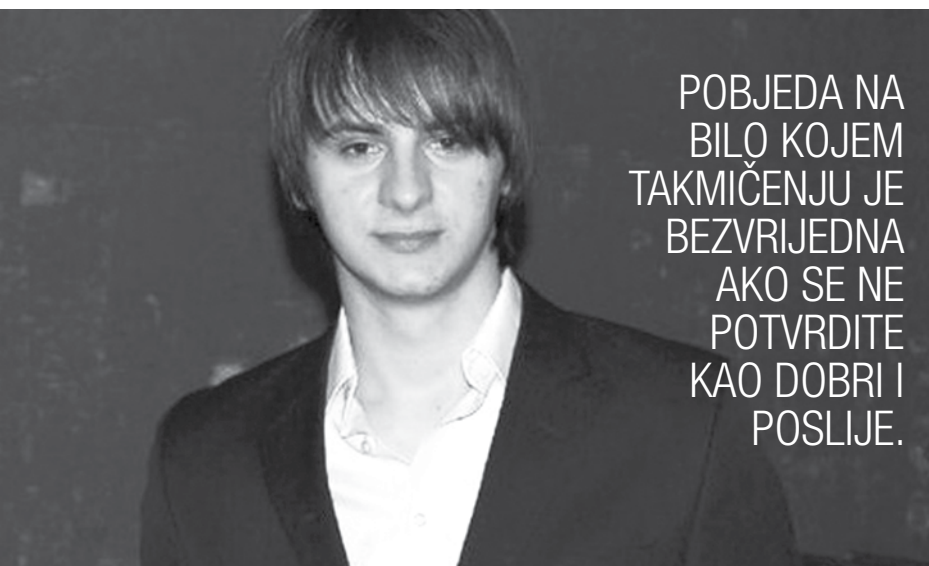
Nakon pobjede Emir je započeo suradnju sa Nazifom Glijivom, koji je ujedno bio i član žirija na takmičenju. Nazif mu je napisao i prvu pjesmu, "Sarajevo", koju je Emir premijerno otpjevao u finalu. Nakon toga uslijedili su samo uspjeh za uspjehom. Njegovo lice na naslovnica novina, njegove pjesme na radiju, koncerti svaku drugu noć... Prvi album je snimio sa samo 17 godina. Tada je već bio velika zvijezda u regionu. Ubrzo zatim je osvojio i Muzičkog Oskara za najboljeg mladog pjevača regiona.

"Moj prvi album zvao se Srebreno jutro. Mogu biti iskren i reći da mi je upravo taj album donio status najboljeg mladog pjevača BiH, što je Oskar i potvrdio. Pobjeda na bilo kojem takmičenju je bezvrijedna ako se ne potvrdite kao dobri i poslije.

Pjesme su dobro prolazile kod publike, zauzimale prva mjesta na top listama. Narod ih sluša i danas. To je prava nagrada za jednog muzičara.

Jednom prilikom mi je poslije koncerta u Bihaću prišla jedna starija gospođa i kroz suze rekla kako me gleda kao sina, kako joj je srce puno dok me sluša kako pjevam da joj nije bilo teško bolesnoj doći na koncert samo da me vidi i upozna. Ima li išta bolje od toga? Bez takvih ljudi, ljudi koji iskreno cijene moju muziku, nema ni mene".

Brat Nedim kaže da su zahvaljujući Emirovoj pobjedi obojica izgradili muzičke karijere, jedan kao pjevač a drugi kao svirač. Nedim prati mlađeg brata na svim



POBJEDA NA BILO KOJEM TAKMIČENJU JE BEZVRIJEDNA AKO SE NE POTVRDITE KAO DOBRI I POSLIJE.

Njegova vrata sreće otvaraju put u svijet muzike.

Emir Đulović je trenutno jedan od najpoznatijih mladih folk pjevača u Bosni i Hercegovini ali i šire. Njegov san je postao java. Glas slavuju i malo sreće su bili dovoljni za uspjeh.

"Još od malih nogu sam tačno znao šta ću da radim u životu. Doduše, nikada nisam pomislio da

Zanimljiv je način na koji se Emir proslavio maltene preko noći. Od anonimnog šesnaestogodišnjaka postao je mega zvijezda u BiH i to za neka dva, tri mjeseca. Đulović se u drugom razredu srednje škole, "iz zezancije" kako kaže, prijavio na TV reality show "OB Super Nova folk talents 2004". Naravno, tada nije ni razmišljao o pobjedi.

vati neki čudan osjećaj se pojavio u meni. Onaj osjećaj kada shvatite da je to ono pravo, ono za što ste predodređeni da radite... Više mi nije bilo tako svejedno hoću li proći dalje ili ne. Shvatio sam da je vrag odnio šalu, da je to moja šansa da ostvarim san. Počeo sam pjevati jednu tursku pjesmu koju sam znao napamet i koja će od tada

Šta bi Vam olakšalo studiranje?



koncertima i nastupa zajedno sa njim. Dok Emir pjeva Nedim svira.

“Mi smo kao neki brothers band”, kroz smijeh kaže Nedim. “Puno je lakše i njemu i meni ovako naastupati. Zajedno vježbamo kući, zajedno putujemo, hodamo, jedemo... Lakše nam se dvojici braniti od obožavateljki”, smješući se priča Nedim.

Emir je lično napisao neke od svojih pjesama. Inspiraciju nalazi posvuda, u sreći, ljubavi, boli, prirodi, životu uopšte...

“Odrastajući čovjek prođe kroz puno toga. Ja sam imao tu sreću da rastem uz ovakve roditelje i brata. Uvijek su mi bili puna podrška i pružili sve što su mogli i koliko su mogli. Nikada im se neću moći dovoljno odužiti za sve.

Emirove komšije u rodnom mjestu Pasci (okolina Tuzle) smatraju ga svojim ponosom. Svi ovdje rado

pričaju o momku kojem je “mikrofon stavljen u bešiku”, kako kažu.

Njegov prvi komšija Ibrahim kaže za Emira da je divan dečko koji je potpuno zaslužio sve što danas ima.

“Mali ima 20-tak godina a do danas je postigao ono što mnogi neće dok su živi. Nagrađen je glasom anđela. Uvijek se lijepo pozdravlja sa svima, ispriča, dođe na kahvu... Svaka bi ga majka za zeta”.

Danas Emir isčekuje objavljivanje svog četvrtog studijskog albuma. Pjesme su skoro gotove. Još koji dan i Emirovi mnogobrojni fanovi će biti nagrađeni novim melodijama u kojima će moći uživati dugo vremena.

Ako ikoga slava nije pokvarila ni najmanje onda je to baš ovaj mladić- Emir Đulović. I dalje je onaj isti dečko sa sela, anđeoskog glasa, dečko iskrenog osmjeha. I dalje mu je muzika hrana.

I dalje živi svoj san.

Mnogo toga nedostaje na našem fakultetu. Ali zasad prioritet su nam računari, koji su najpotrebniji. Računarska oprema trebala bi biti efikasnija, te da je ima u mnogo većem broju. Učionica je veoma malo, te je upitno gdje i kada možemo održavati ispite. Također potrebna je nam i čitaonica, gdje bi za vrijeme dužih pauza učili, radili i vježbali za ispite. Praksu je skoro nemoguće održavati, jer nemamo gdje, a to je veoma potrebno.

Najpotrebniji su nam definitivno računari, u mnogo većem broju. Skoro je, pa nemoguće raditi. Za samo jednim računarom sjede po 2-3 studenta. A što bi trebalo da za svakim računarom bude po 1 student.



Jasmina Suljanović,
III godina, Fakultet
Elektrotehnike

Olakšalo bi mi bolje upoznavanje s nastavnim programom, s budućim radom, tj. za šta će koristiti u budućnosti. Ono što bi nam koristilo u poboljšanju studiranja jeste literatura za I godinu. Također i više praktične nastave. To je ono što zasad predstavlja smetnju, jer tek sam na prvoj godini.

Najznačajnija mi je literatura, koja je neophodna za rad.



Amir Ćudić,
I godina, Fakultet
Elektrotehnike

Uvijek sam razmišljao da fakultet treba više pažnje da posveti svakom studentu posebno i naravno puno više prakse, ne samo teorijski dio učenja.



Dario Memić,
IV godina, Pravni fakultet

Mogao bi fakultet da u cijenu koju plaćamo za studij, da nam obezbijedi i odgovarajuće knjige, da imamo odgovarajuće prostorije pošto na mnogim fakultetima nema, tj. Da bude nastava u jednoj zgradi, a ne da smo razbacani na sve strane. I još mnogo toga, ima puno stvari koje se tiču profesora i njihovog rada, ali na to se ne može uticati.



Danijela Hura,
I godina Prava u Tuzli

BRZIM HODANJEM DO OLIMPIJADE

Piše: Sanja Kurtuma

Crna kosa, tamne oči i poneka bora, te malo veći stomak čine ga starijim ali još uvijek se ovaj bivši atletičar ne da baciti u zaborav. Vinko Galušić je poznat po neobičnom zanimanju iz svoje mladosti: atletičar u brzom hodanju, danas pomalo čudnom sportu za mnoge mladiće i djevojke. Kaže za sebe da se nije puno promijenio iako

dlanovi se znoje, a noge nikako da se pokrenu“, kroz smijeh govori Vinko.

„Kao mali dječak sam pratio sport i nekako sam se pronašao u atletici. Od svih disciplina brzo hodanje me najviše zanimalo. Sjećam se jedne anegdote iz tog perioda kada sam kao mali iščupao majčine ruže iz vrta i ona me potjerala govoreći kako će me istući.

kada pobjegnú ukoliko nešto skrive“, kroz šalu priča Vinko. Dalibor mlađi sin kaže: „Moj tata je moj idol, uvijek me prati u svemu i ja bih volio jednog dana biti kao on, jer tolika popularnost u to vrijeme je rijetkost za današnjicu“.

Vinko se danas ne bavi aktivno atletikom kao prije ali obaveza nije nikada nedostajalo. Danas

kako je uvijek bio marljivo dijete i brinuo se o svojim roditeljima koji su bili bolesni, premda je obično uvijek imao mnogo obaveza. Brat Mirko kaže kako je ponekad bio ljubomoran na brata jer mu je soba ispunjena raznim plaketima i peharima. „I danas često pregledam svoje fotografije iz tih dana kada sam bio mlađi i aktivniji u sportu. Ponekad mi je

treninge sa mlađim generacijama a možda budu veće zvijezde nego što je on nekada postigao sa svojom olimpijadom. „David je ono što me ispunjava i na neki način želim da i on postane sportista, jer sinovi nisu nešto previše bili zagrijani za atletiku.“

Komšinica Zora navodi da je Vinko bio uvijek ljubazan spreman pomoći ko god da se nađe u nevolji. „Sjećam se kada je dobio svoju prvu nagradu sve televizije su ga intervjuisale, a on se samo skromno zahvali i nastavi odnositi pobjede.“

Danas su se vremena promijenila, ništa nije kao prije. Materijalne vrijednosti su bitnije, a pobjedu današnja omladina gleda samo kao još jedan trofej. Bitna je danas samo reklama kako kažu studenti i srednjoškolci. Skoro svake godine se održava takmičenje za sportistu godine i Vinko je u stručnom žiriju.

„Trudim se da budem što objektivniji i da ne nanosim nikome tugu i žalost jer on nije pobijedio“. Vinko takođe kaže kako je stalni gost na mnogim takmičenjima što se tiče izbora novih mladih talenata.

„Često vodim svoje učenike na Tušanj da malo treniraju jer ih treba pokrenuti a ne samo zatvoriti u salu za tjelesni odgoj.“ Biti razredni starješina je veoma teško jer današnju omladinu je teško uvjeriti u ispravne stvari.



godine čine svoje, ali ovaj 55-godišnji bivši sportista još uvijek se ne predaje, i u dobroj je kondiciji.

Mnogi njegovi prijatelji ga cijene i poštuju jer je bio učesnik olimpijskih igara u Montrealu u Kanadi 1976 godine. „Iako je prošlo mnogo godina od olimpijade još uvijek se sjećam kao da je bilo jučer trema me hvata,

Nisam trčao ali sam brzo hodao tako da me nije mogao niko sustići. Od tada su svi znali da imam spretnije mogućnosti bježanja za razliku od ostalih.“ Vinko kaže da se danas ta situacija dosta promijenila.

„Ponosan sam na svoje sinove Dalibora i Danijela a posebno na svoju unučad Davida i unuku Gloriju. Danas ja njih jedva sustižem

je profesor tjelesnog odgoja u Ekonomskoj školi u Tuzli.“Kao profesor na neki način proživljam svoje mladalačke dane, trudim se da budem pravedan i da uvijek izađem učenicima u susret“, kaže Vinko.

Učenici ga vole jer ih netjera da se previše zamaraју na tjelesnom kao što je slučaj kod nekih drugih profesora. Ujak Franjo navodi

teško jer je taj sport bačen u zaborav, posebno što se tiče muškaraca. Svi nekuda žure, izlaze i provode se tokom cijele noći a zdrav život ostavljaju za starije dane“, kaže Vinko.

Vinko su danas unučad najveća radost u životu, posebno njegov unuk David“. Vinko kaže kako ga danas povede na stadion "Tušanj" i prati njegove



„Mogu reći da nemam velikih problema jer ovaj posao radim već duži niz godina. Trudim se da uskladim privatni i poslovni život što bolje mogu.“ Vinko navodi kako njegova porodica nije nikada osjetila njegovo odsustvo jer ih je svugdje vodio sa sobom. Obišao je mnoge zemlje u vrijeme kada je trenirao. Danas je postalo bitno ono što se nekada smatralo neshvatljivo. Kako su godine prolazile tako se i zdravlje ovog bivšeg atletičara izmijenilo. Operisao je koljeno jer su mu povrijeđeni ligamenti ali još uvijek je u dobroj formi.“ Nisam od onih koji se stalno nešto žale za svaku situaciju i ne predajem se tako

lako. Trudim se da što više vježbam iako ne profesionalno već rekreativno. Težim da probudim mlade ljude iz neke uspavanosti. Obrazovni kadar nije na nivou, ali na nama je da ga popravimo onoliko koliko možemo, jer budućnost ove zemlje ostaje na mladima i da donesu što više priznanja i medalja u našu zemlju. Moja misija u budućnosti će biti da podignem svijest omladine, da se okrene ka sportu što više i zdravom životu, a i da izgrađuju sebe kao ličnost ako ne u atletici onda bar u nekom drugom sportu jer ako želiš sebi najbolje onda to treba poželjeti i drugima.”

ANKETA

Šta bi Vam olakšalo studiranje?

Otvaranje sportskih klubova i mogućnost učlanjenja u iste. Nedostaje nam puno opreme i sportskih rekvizita. Dobivanje studentskih povratnih kredita.

Džemal Osmić, IV godina
Fakultet za tjelesni odgoj i sport



Bolja organizacija predavanja uz više prakse, budući da je fond časova na četvrtoj godini znatno umanjen.

Amir Selimović, IV godina
Fakultet za tjelesni odgoj i sport



Pružanje prilike da uspješniji student pomažu manje uspješnim, a da ta pomoć bude nagrađena bodovima kao dodatna aktivnost, jer su student među sobom opušteniji i otvoreniji oko stvari koje im nisu jasne i koje ne rade dobro.

Denis Ibričić, III godina
Fakultet za tjelesni odgoj i sport



Monotona i dosadna predavanja nisu dobar način i nisu efektivna. Bilo bi dobro da i profesori koji još nisu, usvoje savremenije načine predavanja kao što su korištenje projektor, slajdova, prezentacije... Na fakultetu nam treba menza.

Vedad Husejnefendić, II godina
Fakultet za tjelesni odgoj i sport



Trebaju nam oprema i rekviziti. Nemamo grijanje u Sali, u poređenju sa univerzitetskom dvoranom uvjeti u našoj su puno lošiji. Dobro bi nam došle finansijske olakšice za putovanja (skijanje, logorovanje) koji su obavezni u sklopu nastave i ispita.

Lejla Softić, II godina
Fakultet za tjelesni odgoj i sport



EMIR MURSELOVIĆ,
NESVAKIDAŠNJI
SREDNJOŠKOLAC IZ
SREBRENİKA

Folklor kao hobi

UZ OSOBNOST KAKVU IMA NIKADA
NE BISTE POSUMNJALI DA JE
ON OSOBA KOJA VOLI MOTORE
I DA BAŠ JEDAN TAKAV, PRAVI
„BAJKERSKI“, IMA PARKIRAN U
SVOJOJ GARAŽI.

Piše: Dijana Hodžić

Počeo sam da bih izbjegavao nastavu a kasnije mi se sviđelo i nastavio sam da idem do dana današnjeg“, - tako počinje svoju priču Emir Murselović, koji već

Emir. „Nisam shvatao šta to oni rade a kada sam vidio da su oni tu, dok su svi ostali na časovima, poželio sam da i ja budem dio tog tima. Dječije misli, al' eto kažem, privukla me upravo ta pomisao da ću za

djecu“. Iako je počeo sasvim slučajno tako što se učlanio u školsku sekciju „Folklor“, Emir je danas član Gradskog alternativnog teatra Srebrenik. Emir kaže: „Počeo sam da igram u ovom teatru nakon što sam

prvi mjesec nakon što im je Emir došao. „Nepuni mjesec nakon što sam postao članom ovog teatra ponudili su mi da nastupam sa njima. Doduše, tada sam poznavao samo jedno kolo ali to im je, eto, valjda bilo

nisu odbili i naročito mu je drago zbog toga.

„Djed me nekad zeza što mi je neugodno izać' u narod u ovoj narodnoj nošnji“ kroz smijeh govori Emir.

„U moje vam se vrije-



I TAMAN KAD POMISLIMO DA JE TO SVE ŠTO MOŽEMO SAZNATI O EMIRU, OŠIM ŠTO IGRA FOLKLOR I OBLAČI TRADICIONALNU NOŠNJU, TEK ONAKO RADI REDA UPITAH GA KAKO TO ON PROVODI SVOJE SLOBODNO VRIJEME? A ON ODGOVORI: „PA, VOLIM DA VOZIM SVOJ MOTOR, ZAPRAVO JEDAN DAN AKO GA NE VOZIM NIJE TO TO, ODMAH MI NEDOSTAJE I JEDVA ČEKAM DA TO NADOKNADIM“.

sedam godina ide na folklor. Sjetno se prisjećajući svojih školskih dana i prvih proba, Emir priznaje kako je, eto, „slučajno“ krenuo baš na folklor, kako kaže „više iz radoznalosti nego što me to zaista privlačilo“. „U početku nisam čak znao ni o čemu se tu zapravo radi. Išao sam u 6. razred osnovne škole i sa čuđenjem posmatrao svu tu djecu. Skakutali su i bili smiješno odjeveni“- kroz smijeh nam sad govori

vrijeme nastave skakutali tu umjesto pratiti naporne časove“. Emir je sada maturant završnog razreda srednje škole i kaže da uživa u tome što radi. „Nisam preskočio ni jednu probu, jednostavno ne želim to. Lijepo se osjećam jer znam da radim nešto korisno i volim kada me promatraju sa čuđenjem, baš kao što sam i ja prije sedam godina promatrao svu onu, čudno zaigranu,

se prvu godinu iskazao kao član sekcije „Folklor“ u mojoj školi. Nastavnica, koja mi je tada predavala folklor, nagovarala me i ubjeđivala da mi to ide i da obavezno postanem član nekog društva. Govorila bi: „Emire nemoj da se šališ, upiši nešto“, sa osmijehom se prisjeća danas Emir. Voditeljica folklorne sekcije, Anela Selimović za Emira ima samo riječi hvale i poručuje mu da ustraje i da su njegov dar, u ovom teatru, prepoznali već

dovoljno“ – prisjeća se Emir. „Našu podršku ima, drago nam je da se bavi nečim tako tradicionalnim“, odgovaraju Emirovi roditelji na moj upit Šta misle o Emirovom bavljenju folklorom? „Draže mi je da ide na folklor i nastupa nego da ide na nogometnu utakmicu i dođe mi kući razbijenog koljena“ kaže 'pak Emirov otac. Ni novac koji im traži za nastup nije problem, jer kako nam on kaže, roditelji ga još nikad

me ovo stalno nosilo, šta sam se ja im'o od koga krit' kad su na meni šarvare? Ništa! To je bivalo normalno isto k'o što sad, ova omladina, nosi te neke trenerke te neke pantole“, priča nam Husein, prigovarajući tako svom unuku kad se zasrami zbog tradicionalne nošnje koju je on kao momak normalno nosio. „Eto čujete“ – reče Emir „tako to on meni stalno“.



Članstvo u Gradskom teatru Srebrenik donosi im mnogo druženja, nastupa, obilazaka i jako mnogo, mnogo poznanstava. Imali su priliku da nastupaju u mnogim gradovima Bosne i Hercegovine ali i izvan Bosne. Tako, kažu, da su nastupali u Maoči, Čeliću, Brčkom, Konjicu ali i da su išli u Sloveniju a trebali su posjetiti i Makedoniju. „Četiri dana ostali smo u Sloveniji, dva dana smo nastupali a dva dana iskoristili za obilazak, druženje i upoznavanje mjesta i slično. Bilo nam je prelijepo, noću

Stanovali smo kod članova društva iz Slovenije, oni su nas baš lijepo ugostili, imali smo i hranu. Ma, ne mogu se požaliti nikako“, prisjeća se Emir.

I taman kad pomislimo da je to sve što možemo saznati o Emiru, da je poput svih ostalih vršnjaka, osim što igra folklor i oblači tradicionalnu nošnju, tek onako radi reda upitah ga Kako to on provodi svoje slobodno vrijeme? a on odgovori: „Pa, volim da vozim svoj motor, zapravo jedan dan ako ga ne vozim nije to to, odmah mi nedostaje i jedva čekam da to

kako on gaji veliku ljubav prema ovim napravama na dva točka, te da je jedva čekao da mu roditelji nabave jedan takav. Sada je Emir u svojoj narodnoj nošnji za folklor stajao pored svog, strašno velikog, ljubimca i to je bio potpuni kontrast. Duge bijele široke hlače, opšivenne crvenom saten trakom, bijela široka košulja dugih rukava s izradom oko vrata i kratko malo crveno satensko prsluče na Emiru, odavali su da je odjeven tradicionalno i da je osoba koja mari za običajima. Samo pola me-



ne bih mogao da zaspim u strahu da ne propustim nešto i sa željom da posjetim i vidim što više mjesta, a bogami i diskoteka. Ma bilo je odlično, nezaboravan provod“, kaže Emir Murse- lović o svom nastupu i posjeti Sloveniji. „Išlo nas je tridesetak, krenuli smo u petak navečer u 23h a stigli sutradan oko 10h. Provod je bio na nivou pa ni sad ne žalim za onih 50KM koje sam uplatio tad.

nadoknadim“. Uz osobnost kakvu ima nikada ne biste posumnjali da je on osoba koja voli motore i da baš jedan takav, pravi „bajkerski“, ima parkiran u svojoj garaži. Normalno, ni ja nisam povjerovala te sam odmah zatražila da mi pokazuje taj svoj motor. Iskreno, očekivala sam neku „dječiju igračku“ a naišla sam na 100% pravi muški, ogroman „HONDA čoper“ motor. „O Bože, on zaista ima pravi motor!“

Kroz smijeh mi ga je pokazao i rekao

tra od njega, stoji, veliki crni motor s dodacima i korpom za prtljag, ogromnom tamnom kacigom zastrašujućeg izgleda te resicama na ručkama i ko zna čime još, bili su čista suprotnost ovome u čemu se on sad nalazio te ne biste nikako mogli istu tu osobu zamisliti u tako dvije različite varijante. Gledala sam u čuđenju i jedva nekako uspjela napraviti nekoliko fotografija, tek da, ako ništa drugo, ubijedim sebe u ovo

što sam vidjela.

S osmijehom na licu ispratio me Emir rekavši „Vidim začuđena si, ako želiš mogu te provozati tek da te uvjerim da je zaista moj?“.



ANKETA

Šta bi Vam olakšalo studiranje?

Pomoglo bi da imamo manje pauze, a ne da satima čekamo naredno predavanje. Još gore je što subotom imamo predavanja. Asistenti bi mogli biti malo ljubazniji, a ne da nam se smiju ako nešto ne znamo, ipak tu smo da učimo. Nikome ne pomaže arogancija.



Edina Hrnjičić, II godina, Filozofski fakultet, odsjek za engleski jezik i književnost

Kada bi nam profesori na vrijeme javili tačne termine ispita. Tada bi mi znali da organizujemo svoje vrijeme, a ne kasno kažu, pa se desi da imamo dva ili više parcijalnih ispita za jednu sedmicu. A olakšalo bi nam i niže cijene za mjesečne karte, stanovanje. Košta nas i previše studiranje.



Ivana Jobst, II godina, Filozofski fakultet, odsjek za engleski jezik i književnost

Najviše bi pomogao povratak na stari sistem studiranja, da se Bolonja ukine. Ovako od Bolonje svaki profesor uzima ono što njemu najviše korsi, i tada se sve to nama obija o glavu. Nismo ni sigurni da li mi ili oni ne znaju šta je to Bolonja!



II godina, Filozofski fakultet, odsjek za njemački jezik i književnost

Stipendije bi nam najviše pomogle. Studiranje postaje sve skuplje i teže. Sistem ne funkcioniše, iako ne bih da se vrati stari sistem, ali bih volio da se Bolonja provodi u potpunosti, a ne partikularno. Bolja opremljenost informatičkih kabineta bio bi pun pogodak!



Edin Mulasalihović, III godina, Filozofski fakultet, odsjek za tehnički odgoj i informatiku

Uvijek sam optimista

KAKO ZNAM ZA SEBE VEZAN SAM ZA RUKOMET I ZAISTA SAM UVIJEK UŽIVAO U TOME...

RAZGOVARALA:
Azra Muderizović

Mladi rukometaš Emir Rahimić (24) niže uspjehe i svakom novom utakmicom

opravdava brojne titule. Student je treće godine Fakulteta za tjelesni odgoj i sport u Tuzli i vrlo uspješno uspijeva uskladiti sve obaveze. Do sada je uspio izgraditi impresivnu karijeru za svoje

godine na što je ponosan i sam koliko i njegova porodica i prijatelji.

Emir je već kao junior pokazao svoj izvanredan talenat što nije promaklo skautima rukometnog kluba „Bosna“ Sarajevo. Sa 18 godina potpisuje svoj prvi profesionalni ugovor sa tim klubom i sa njima osvaja ligu i kup Bosne i Hercegovine.

Značajno je i to da je stekao iskustvo u EHF-kupu. Ubrzo je ponovo došao u rodne Živinice kao veliko pojačanje. Sa rukometnim klubom „Konjuh“ postiže zapažene rezultate. 2001. godine proglašen je najboljim strijelcem i igračem u kadetskoj konkurenciji a 2003. za najboljeg strijelca u juniorskoj konkurenciji što se ponovilo i 2004/05 godine. Iste godine dobija plaketu za najuspješnijeg sportistu opštine.

2009/10. godine Emir je proglašen najboljim strijelcem i igračem „Konjuha“. Trenutno igra u „Krivaji“ iz Zavidovića.

Razgovarali smo sa Emirom koji nam je otkrio ljepotu ali i težinu svega što nosi uspjeh.

Već godinama se bavite rukometom, da li ste i kao dječak zaista imali želju da se bavite time ili je to bio nagovor roditelja?

Da, kako znam za sebe



vezan sam za rukomet i zaista sam uvijek uživao u tome. Roditelji su me uvijek podržavali i nikad nisu pokušavali da mi nametnu neke odluke na čemu sam im jako zahvalan. Kao petogodišnjak sam sve moguće bacao i hvatao praveći golove svuda po kući, tako da je uvijek bila u haosu. Roditelji nikad nisu mnogo galamili zbog toga, kao da su znali da će biti nešto od mene. Ipak nisu me razmazili. Nedugo zatim na poklon sam dobio malu rukometnu loptu. Tada je to sve bila šala međutim vremenom se pokazalo da ću se zapravo profesionalno baviti time.

Koliko je Vaš rani početak karijere uticao na normalno druženje tokom

djetinjstva?

Pa mogu Vam reći da sam imao lijepo djetinjstvo. Imao sam uvijek vremena za druženje sa prijateljima. Ipak ne mogu porediti obaveze oko treninga tada i sada. Čak i sada stalno izlazim i provodim se, uživam u životu koliko mogu, tako da sam i kao dječak bio isti. Roditelji su mi sami govorili da pozivam prijatelje kući ako ne želim gdje dalje ići, tačnije učili su me da budem društven ako se može tako reći.

Da li postoji neki trenutak iz djetinjstva koji ste posebno zapamtili a da Vas podsjeća na rukomet?

Da, jedno jutro mi je posebno ostalo u sjećanju. Taj dan sam punio devet godina. Roditelji su mi donijeli

veliku tortu u obliku dresa i na njoj je pisalo moje prezime kao i broj devet. To mi je bilo posebno zanimljivo i kasnije jer sam u klubu kao desni bek bio taj broj, odnosno još uvijek sam.

S obzirom na to da ste već godinama u tim vodama, da li je bilo trenutaka kada ste poželjeli odustati?

Pa nije uvijek sve bajno kako neki misle. Svi ti treninzi, pored ostalih obaveza koje imam, znaju biti jako naporni. Nekada mi je bivalo žao ako ne mogu da idem s društvom ali vjerujte da se to sve zaboravi kada dođete na teren.

Svaki pogodak koji postignem mi briše to žaljenje i tada živim samo za to.

Nikada nisam sumnjao u svoju želju i svoje mogućnosti, samo sam nekada bio umoran ali nikada nisam htio odustati.

Koliko često gledate snimke svojih utakmica i da li ih posmatrate samokritički?

Pa većinom rodite-lji snime utakmicu tako da ponekad gledam, ne stalno. Uglavnom ih posmatram kao

običan gledatelj, posmatram sve kolege kako igraju a ne samo sebe. Zapravo najviše obraćam pažnju na protivničke igrače jer na terenu ne mogu sve da ih pratim. Ovako ih mogu dosta bolje upoznati, tačnije njihov način igre ukoliko to nisam baš najbolje uspio na terenu. Kada posmatram sebe onda tražim da li ima šta što bih trebao mijenjati u igri i slično ali uglavnom sam na kraju zadovoljan svime.

Znamo da imate mnogo prijatelja, ali kako se nosite sa osobama koje na Vas ne gledaju baš prijateljski zbog Vašeg uspjeha? Pretpostavljam da toga ima i kod Vas kao i inače kod ljudi a pogotovo onih koji grade karijeru.

Nažalost toga uvijek ima i bit će. Bilo je par situacija kada sam se stvarno znao iznenaditi jer od drugih ljudi čujem nešto o sebi. Ima mnogo zavidnih osoba i oni bi rado da vam unište ono za što se borite. Iskreno ne obraćam puno pažnju na to. Zamislite da se mučite oko svega što neko kaže i još da pokušavate dokazivati neko-me nešto, pa nikada ne biste

imali mira. Ovako to začas prođe. Trudim se da svoje slobodno vrijeme što bolje i zabavnije iskoristim. Kako vrijeme prolazi upoznajem mnogo ljudi međutim nika-da nisam dopuštao da neko zauzme mjesto mojih iskrenih prijatelja.

Izgradili ste zapažene rezultate i već sada imate impresivnu karijeru. Koliko će Vam to pomoći da ođete gdje dalje, imate li kakvih ponuda?

Da, u posljednje vrijeme imam mnogo ponuda da promijenim rukometnu sredinu. Još uvijek se nisam odlučio, a ponude imam iz klubova u Sloveniji, Turskoj, Kataru, Španiji i Njemačkoj i uskoro će biti poznato gdje ću nastaviti karijeru. Trenutno mi je najprivlačnija ponuda za Dubai u januaru ili februaru.

Nema sumnje da će Vaš odlazak oslabiti redove Premijerligaša iz Živinica. Koliko ste zapravo vezani za svoj klub? Ipak ste tu sve i počeli, da li će Vam biti žao da ga napustite?

Ja ne smijem razmišljati tako ako želim da učinim

svoju karijeru još uspješnijom, ipak sam ja još uvijek na početku i potrebno je da iskoristim sve prilike koje mi se nude. Volim svoj klub, sve svoje suigrače i trenera ali uspjeh se gradi na dalje staze. To su sve kvalitetni igrači

postavili na YouTube. Kako to komentarišete?

Ja o tako će otjerati sve djevojke od mene (smijeh). Ma fanovi poznaju moj šut, zato me tako i nazivaju. Znam da se to pojavilo nakon jedne pauze koja je bila

“DA, IMAM MNOGO PONUDA DA PROMIJENIM RUKOMETNU SREDINU...”

i dobri prijatelji i znam da mi žele da dobijem povoljan angažman i da uspijem u novoj sredini. Cijenim svoj klub i često mislim kako na njegovu historiju. Od sredine 90-tih godina i ratnih dešavanja klub s velikim uspjehom igra u najelitnijem bh. rukometnom takmičenju te je u nekoliko navrata nastupao i u Evropi. Ponosan sam što sam dio svega toga, što posmatram trud i rad mlađih rukometaša a i starijih koji ih afirmišu i pripremaju za prvi tim.

„Ubica se vraća na teren!” jedan je od naziva snimaka koji su Vaši fanovi


neophodna zbog povrede. Na prošloj utakmici sam također imao povredu koljena tako da sada odmaram. Za dva dana imam operaciju, vjerujem da će to sve biti dobro i da ću ubrzo opet na teren. Možda se opet pojavi snimak sa sličnim nazivom.

Kada ste već spomenuli djevojke ne možemo a da Vas ne upitamo kakvo je stanje na ljubavnom polju?

Pa skoro sam izašao iz veze tako da sam slobodan. Ne razmišljam puno o tome. Ako se pojavi neka djevojka da me zainteresuje dobro i jest, nikada ne idem specijalno u potragu (smijeh). Uglavnom, za vezu sam uvijek izdvajao vremena koliko sam mogao tako da ću tako raditi i ubuduće. Veoma mi je bitno da djevojku upoznam sa prijateljima, samim time bi još više vremena provodili skupa.

Mi Vam naravno želimo mnogo uspjeha. Ima li još nešto što biste željeli reći?

Hvala Vam, nadam se da ćemo imati još sličnih razgovora. Želim samo da poručim svima da je formula uspjeha jak karakter i jasan cilj, samo tako vas neće uspjeti niko omesti na putu kojim ste krenuli. Ne osvrćite se za niskim glasinama jer znate onu izreku „Za dobrim konjem se prašina diže“.



NEKADA MI JE BIVALO ŽAO AKO ZBOG TRENINGA NE MOGU DA IDEM S DRUŠTVOM ALI VJERUJTE DA SE TO SVE ZABORAVI KADA DOĐETE NA TEREN.



Univerzitet
u Tuzli

35

Godina

USUT

UNIJA STUDENATA UNIVERZITETA U TUZLI

StudentTZ CLUB

Tokom cijele sezone, srijeda večere će biti rezervisana za studentske večeri.

Unija studenata Univerziteta u Tuzli i CLUB VIVA Tuzla zajedničkim aktivnostima ulagat će u realizaciju mnogih projekata vezanih za studente našeg Univerziteta.

Srijedom možete čuti najbolje hitove domaće i strane muzike

Studentske večeri imaju i humanitarni karakter, plaćanjem ulaznice učestvujete u projektu renoviranja studentske kuhinje.

Ponuda pića:

Tuzlansko pivo 2,00 KM	Tequila 1,50 KM	Vodka 1,50 KM
--	-------------------------------------	-----------------------------------

Graševina 0,7l 25 KM
Vodka Absolut 0,5l + 4 RB 58,00 KM
Vodka Absolut 0,7l + 6 RB 89,00 KM

